

Gonneke Huizing

4 love

Life

A close-up photograph of a woman's face lying in water, looking upwards. Several white and pink flower petals are floating around her head. The water is dark and rippled.

Gonneke Huizing
4 love

Life

Gonneke Huizing

4-love

Uitgeverij Holland - Haarlem

Lees ook van Gonneke Huizing:

Babylove

Vakantievriendinnen

Verboden te zoenen

Cito-stress, turntoestellen en afscheidsfeest

Brugpiepers, turntoppers en beugelbekkies

Supercito, voetbalschoenen en sms-alarm

Meer informatie:

www.gonnekehuizing.nl
www.uitgeverijholland.nl

ISBN E-boek 9789025111489

© Uitgeverij Holland, 2005

Foto omslag © Zefa, Amsterdam (J. Adoue)

Omslagtypografie: Ivar Hamelink

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Kalman was nog niet uitgesproken of er ging een luid gejuich op in klas H4d. Na het vierde uur al vrij in plaats van pas na het zevende. Wat een onverwachte meevaller.

‘Gebruik deze middag verstandig, jongens,’ zei de conrector. ‘De tweede fase betekent hard werken. Ga met je boekenlijst bezig of maak je werkstuk voor maatschappijleer af.’

‘Ja, dahaag,’ siste iemand, toen Kalman de deur achter zich dichtgetrokken had. ‘Zeker op m’n vrije middag.’

‘Als je gek was!’

‘Alleen de jongens maar, hoor!’ schreeuwde Pascal, de stoerste jongen uit de klas. ‘Leren is voor meisjes vet onbelangrijk.’

‘Een goeie meid is er één die lekker kookt en vrijt,’ viel zijn vriend Thomas hem bij.

‘Nou ja, zeg,’ gilde Anouk.

Ook de andere meisjes uitten luidkeels hun verontwaardiging. Karin hoorde het gegil zwijgend aan. Een vrije middag. Het maakte haar niet zoveel uit. Ze wist toch niet wat ze moest doen. Huiswerk maken, voor de televisie hangen, kijken of er iemand te chatten was? Op haar vorige school zou ze met Marloes de stad zijn ingegaan, maar in deze klas had ze geen mensen om iets mee te doen.

Nou ja, Debbie dan. Ze keek opzij en zag dat Debbie van het rumoer gebruik maakte om een sms'je in te toetsen. Die berichtte natuurlijk direct Jurgen om te vertellen dat ze eerder vrij was. Stom. Straks zag Hoving het nog en dan was ze haar mobiel kwijt.

Ze ving een blik op van Taco en keek snel weer weg. Zo meteen vroeg hij haar nog om iets te gaan doen. Vanaf de eerste dag op deze school had ze gemerkt dat Taco naar haar keek. De andere meiden hadden het ook gezien en lachten erom. Taco was een watje. Haar positie in de klas zou helemáál onmogelijk worden als ze met Taco omging. Maar zijn ogen waren mooi, dat wel.

‘Kom mensen, nog even aandacht graag,’ klonk Hovings stem boven alle herrie uit.

Het lawaai doofde direct, want de wiskundeleraar was streng, erg streng en niemand had zin om de vrije middag om te zetten in een middag extra wiskunde.

Hoving wendde zich tot Pascal en Thomas. ‘Jullie spreiden wel erg veel vrouwonvriendelijkheid ten toon.’

‘Bent u het dan niet met ons eens, meneer?’ vroeg Pascal uitdagend.

De klas wachtte in plezierige spanning af.

Hoving trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik vind een goede opleiding uiterst belangrijk voor meisjes én voor jongens. Dus heren,’ hij keek Pascal en Thomas doordringend aan,

‘zorg ervoor dat die onvoldoende voor wiskunde verdwijnt!’
De beide jongens mompelden iets onverstaanbaars.
De leraar draaide zich naar het bord en begon het huiswerk te bespreken.
‘Hé, psssst.’ Karin voelde de elleboog van Debbie tegen haar arm prikken. ‘Hier.’ Debbie schoof een opgevouwen papiertje naar haar toe.
Karin keek vlug naar Hoving, maar die was verdiept in zijn uitleg op het bord. Ze vouwde het papiertje open en las.

Heb je zin om vanmiddag met mij mee te gaan?

J. haalt me zo op.

Om drie uur heb ik een fotoreportage.

Ik mag een vriendin meenemen.

xxx Debbie

Karin las het briefje nog een keer. Debbie probeerde de laatste tijd steeds om haar mee te krijgen naar afspraakjes die ze met haar vriend had.

Ze had er niet veel zin in. Ze kende Jurgen helemaal niet en met die twee zou zij natuurlijk het vijfde wiel aan de wagen zijn.

‘Wie gaat dan die foto’s maken?’ fluisterde Karin.

‘Iemand die Jurgen kent,’ fluisterde Debbie terug. ‘Hij heeft een paar filmpjes van me gemaakt en zegt dat ik fotogeniek ben. Hij denkt dat ik wel model kan worden. Gaaf hè?’

‘Debbie en Karin, opletten!’ Hoving keek waarschuwend in hun richting.

Toen de bel ging, mikte Debbie meteen haar spullen in haar tas. ‘Ga je nou mee?’

Karin drukte haar balpen aan en uit.

‘Huiswerk noteren!’ Hoving tikte met de knokkel van zijn wijsvinger op het bord.

Mopperend haalde Debbie haar agenda weer uit haar tas en noteerde haastig de opgaven die Hoving op het bord had geschreven.

‘Doe je het?’

‘Nee, ik...’

‘Hè toe nou, het wordt vast te gek.’

‘Ik heb thuis nog dingen te doen.’

‘Flauw hoor.’ Debbie duwde haar agenda slordig terug in haar tas en stoof met een haastige groet het lokaal uit.

Karin verliet als een van de laatsten de klas.

In de garderobe spraken sommige klasgenoten af om samen iets te gaan doen.

Karin trok haar jas aan en hoorde Anouk tegen Irene praten.

Opeens keek Anouk naar haar. ‘Waarom luister je ons af?’

‘Dat doe ik niet,’ zei Karin verontwaardigd.

‘Wel waar, je hoort toch wat we zeggen?’

‘Jawel, maar...’

‘Dan luister je ons dus af, trut.’

In het voorbijgaan botste Anouk zo nonchalant tegen haar aan, dat het leek alsof het puur toevallig, per ongeluk gebeurde.

De zware rugtas die ze met een band over haar schouder had hangen, gleed op de grond. Karin bukte zich om haar tas op te pakken. 'Dat deed je expres.'

'Dat deed je expres,' bouwde Anouk haar na. 'Wat ontzettend zielig nou voor miss kakkie. Zielig hè, Irene?'

'Ontzettend zielig,' beaamde Irene.

'Net zo zielig als ze zelf is,' giechelde Anouk.

Karin zweeg.

'Ik zag ook dat je het expres deed,' klonk Taco's stem opeens.

Karin kon wel door de grond gaan.

Even waren Anouk en Irene stil. Toen gierden ze het uit.

'Neem je het op voor miss kakkie?' Anouk gaf Taco een duw tegen zijn arm.

'Ik zag het zelf.'

'Hij zag het zelf. En wat wilde je nou? Vechten?'

Karin klemde haar tas onder haar arm en maakte zich zonder nog een woord te zeggen uit de voeten.

Toen ze met haar fiets uit de fietsenkelder kwam, zag ze Debbie in de witte auto van Jurgens stappen. Heel even ontmoette ze Jurgens ogen die haar onderzoekend opnamen.

Debbie draaide het raampje open en zwaaide. 'Je kunt je nog bedenken!'

Karin schudde haar hoofd.

Jurgen gaf gas, de wagen schoot naar voren en was in een mum van tijd uit het oog verdwenen.

2.

Met een gevoel van weerzin stak Karin de sleutel in het slot. Een lange saaie middag strekte zich voor haar uit.

Binnen rook ze vaag de geur van sigarettenrook vermengd met de lucht van citroen. Anouschka, de hulp, was vanmorgen geweest om het huis schoon te maken. Karin raapte de post op en legde die op het gangtafeltje.

Wat zou ze gaan doen?

Ze duwde de keukendeur open en haar ogen gleden over het aanrecht. Geen briefje, dus Ank zou er zoals gewoonlijk om een uur of zes wel zijn. Als het later werd, liet ze dat altijd weten.

Ank. Haar moeder had er een hekel aan om mama genoemd te worden.

‘Ik wil je vriendin zijn, Kaar,’ had haar moeder op een dag gezegd. ‘Mama klinkt zo kloekerig. Dat past niet bij mij.’

Nee, zo was Ank niet. Haar moeder was altijd anders geweest dan de moeders van de kinderen uit haar klas. Jouw moeder is een meisjesmoeder, had een vriendinne-tje van de basisschool eens gezegd. Een meisjesmoeder. Met haar hoge paardenstaart, slanke heupen en strakke spijkerbroek leek haar moeder inderdaad meer op een oudere zus dan op een moeder.

Ank dus. Haar vriendin.

Karin ging de trap op naar haar kamer en zette haar tas op haar bureau. Ze haalde haar agenda eruit. Morgen had ze een proefwerk Nederlands. Eens kijken wat ze precies moest leren. Spelling. Jek. Ze sloeg haar boek open. Het viel mee. Het meeste kende ze wel. Op haar vorige school had de leraar dit allemaal al uitgebreid behandeld.

Ze las de uitleg een paar maal door en sloot toen het boek. Klaar. De rest van haar huiswerk geloofde ze wel. Ze kregen toch geen schriftelijk morgen.

Ze zette haar computer aan. Misschien had Marloes een berichtje gestuurd. Ze keek bij de ingekomen post. Niks. Marloes had haar toch best even kunnen antwoorden, ondanks haar nieuwe vriendje dat ze in de zomervakantie had ontmoet. Karin klikte op 'nieuw'. Ze had nu al drie mailtjes verstuurd. Er verscheen een leeg bericht op haar scherm. Haar vingers bewogen over de toetsen.

Hoi Marloes,

Vanmiddag waren we onverwachts vrij. Blokuur Engels viel uit. Ik wilde dat jij hier was, dan hadden we samen kunnen winkelen of zo. Nu ben ik maar gaan leren. Hoe gaat het met Peter? Is het nog steeds aan? Kom je gauw een weekend logeren? Ik mis je.

xxx Karin

ps: Stuur me eens een mailtje terug!!

Ze klikte op verzenden en het berichtje verdween van haar scherm.

Nu nog even kijken of er iemand op MSN was. Ze logde in met haar wachtwoord en zag dat Kelly en Ilse, twee meiden uit haar vorige klas online waren. Hoestie? tikte ze in. Ze wachtte een minuut, maar toen ze geen antwoord kreeg, klikte ze op verbinding verbreken en sloot de computer af. Ze zaten tegenover elkaar aan tafel. Ank pakte de fles rode wijn die ze altijd bij het eten dronk en schonk haar glas vol.

Ze stak een kaarsje aan en haalde de kurk van de wijn. ‘Wat heb je gekookt?’ vroeg ze.

‘Pasta met saus.’

‘Mmm, lekker, maar slecht voor mijn lijn.’ Ank schepte op.

‘Wijn anders ook, hoor!’

‘Elke dag een paar glazen wijn houdt de bloedvaten soepel.’

‘Jaja.’

‘Stond laatst nog in de krant. Ik kan het artikel zo voor je opzoeken,’ zei Ank een beetje verontwaardigd.

Karin schonk wat water in haar glas. ‘Ook heel gezond en goed voor de doorstroming.’

Ank lachte en hief haar glas.

‘Hoe was het op school?’

‘Gewoon.’

‘Hoe gewoon? Je kunt toch wel iets vertellen?’

‘Wat dan?’ Karin lachte een beetje schamper. Wat moest ze Ank vertellen? Dat ze hier geen vriendinnen maakte? Dat niemand iets met haar te maken wilde hebben? Nou ja, behalve Debbie en Taco dan. Debbie was een zittenblijver en was direct de eerste dag na de vakantie naar haar toegekomen. Je komt in een rotklas, had ze gezegd, ik ken bijna de helft van vorig jaar. Pestmeiden, zijn het.

Dat laatste klopte helemaal.

‘Is er niet iets leuks gebeurd vandaag?’ vroeg haar moeder.

‘Neuh, niet echt, nou ja, ik was vrij vanmiddag.’

‘Wat viel er uit?’

‘Engels.’

‘En wat heb je toen gedaan?’

‘Niks. Geleerd.’

Ank keek haar een beetje verbaasd aan. ‘De hele middag geleerd? Meid, je moet toch ook genieten. Waarom ben je niet de stad in gegaan of gezellig met vriendinnen...’

‘Hoe was jouw dag eigenlijk?’ onderbrak Karin.

‘Nou ja.’ Ank nam een slok van haar wijn. Toen begon ze te vertellen. Over haar nieuwe baas, over haar nieuwe collega’s en vooral over die ene, Cees, die haar steeds weer opzocht. Karin keek haar moeder opmerkzaam aan. Een nieuwe liefde? Haar moeder hield het met geen enkele man lang uit. Dat

wilde ze trouwens ook helemaal niet. Als de eerste verliefdheid over was, maakte ze het uit. Voor haar moest het altijd vlammen.

Karin stak de laatste hap in haar mond. Haar vader had ze niet echt gekend. Die was na haar eerste verjaardag weggegaan. De eerste paar jaren had hij haar met haar verjaardag een kaart gestuurd, maar de laatste tien jaren had hij niets meer van zich laten horen. Kon haar niets schelen.

‘Zo goed als jij kunt luisteren.’ Ank streelde even de hand van haar dochter. ‘Je bent een lieverd.’

Karin trok haar hand terug.

‘Wat is er?’

‘Niks.’ Karin zette haar lege bord in de vaatwasser. ‘Ik ga naar boven.’

‘Moet je niet eens naar de kapper?’ Ank liet haar blik langs haar dochters haren glijden.

‘Ik zie wel.’ En met een beslist gebaar trok Karin de deur achter zich dicht.

3.

Karin zette een dikke streep onder de laatste opdracht van haar proefwerk Nederlands. Klaar. Ze keek haar werk nog een keer vluchtig over, verbeterde hier en daar nog wat en legde toen tevreden haar pen neer. Dat werd echt wel een voldoende.

Ze keek naar haar klasgenoten. De meesten waren nog druk bezig. Ze kende hen nu zo'n zes weken en ze waren haar nog even vreemd als in het begin.

Vanaf de eerste dag hier op school hadden ze haar niet geaccepteerd. Ze hadden gelachen om haar Haags accent en ze vonden haar een kakker.

Op haar vorige school in Den Haag was ze ook bepaald niet zo popi geweest, maar ze hoorde er toch wel bij en ze had er tenminste één echt goede vriendin gehad, Marloes.

Marloes en zij kenden elkaar vanaf groep 1. Ze waren samen naar de brugklas gegaan en daarna naar de havo.

En toen, aan het eind van de derde had Ank gezegd dat zij een baan in het noorden van het land had gekregen.

Karin zuchtte een keer diep. Het had haar vreselijk geleken. Weg van alles wat ze kende, weg van Marloes.

En het was ook vreselijk.

Ze ontweek Taco's blik die de hare probeerde te vangen.

Irritante jongen, met zijn gebedel om aandacht. Hij lachte naar haar. Karin keek snel weg, maar ze moest toegeven dat hij een leuke lach had.

Ze keek naar Debbie die nog druk aan het schrijven was. Debbie had ook geen echte vriendin in deze klas, maar ze lieten haar wel met rust.

Vanochtend hadden de meiden haar zelfs bewonderd toen ze in een nieuwe, coole outfit de klas was binnengekomen. Het stond haar te gek.

Het was alsof Debbie voelde dat er naar haar gekeken werd, want ze keek op, ontmoette Karins ogen en glimlachte eventjes voordat ze zich weer over haar werk boog.

‘Inleveren maar.’ De leraar liep langs de tafels om de blaadjes op te halen. ‘Wachten tot de bel gaat,’ riep hij tegen een groepje leerlingen dat al bij de deur was gaan staan.

‘Je ziet er mooi uit,’ zei Karin bewonderend tegen Debbie. ‘Na de fotoreportage mocht ik deze kleren houden van Jurgen.’

‘Is het gisteren gelukt met de foto’s?’

‘Ja joh, ’t was hartstikke gaaf. Vanmiddag zijn ze klaar. Die vriend van Jurgen die ze gemaakt heeft, komt ze straks na schooltijd brengen. Kom je ook kijken?’

‘Ik eh, ik...’

‘Toe nou. Misschien wil die vriend van Jurgen ook wel foto’s van jou maken.’

‘Geloof je het zelf?’ Karin trok haar wenkbrauwen omhoog. Debbie keek kritisch naar Karins gezicht. ‘Jurgen vindt dat je een mooi gezicht hebt. Je zou eens wat make-up moeten gebruiken.’

‘Dank je,’ zei Karin verbluft.

‘Kom je nou straks? Niet geschoten is altijd mis hoor.’

‘Oké dan.’ Karin voelde zich opeens overmoedig worden. Het was misschien ook best een keer leuk. ‘Wat is het adres?’

‘Hier, ik schrijf het voor je op. Het is maar een minuut of tien fietsen hiervandaan.’

Op het moment dat Karin het briefje in de zak van haar spijkerbroek stopte, ging de bel en de leerlingen drongen naar buiten.

Ze hadden nu gymnastiek samen met de meisjes van de parallelklas. Karin haatte de gymles op deze school het meest van alles. Op haar vorige school was het een van haar lievelingsvakken geweest.

Ze sjokte achter haar klasgenoten aan naar de vleugel waar zich de gymlokalen bevonden. In de kleedkamer rook het naar kattenpis. Soms had zweet die geur.

‘Smerig hè?’ Debbie hing haar broek op het haakje naast dat van haar.

‘Ja.’ Karin kleedde zich haastig om en ging toen het toilet binnen. Hier was ze tenminste even alleen. Ze keek in de spiegel die boven de wasbak hing. Twee donkerbruine ogen in

een bleek gezicht keken haar benauwd aan. Haar haren piekten. Ank had wel gelijk, het zat voor geen meter. ‘Karin, kom je?’ Er werd op de deur gebonkt. Dat was Debbie.

Ze waste haar handen, droogde ze af en draaide het slot open. ‘Iedereen is al in de zaal,’ zei Debbie.

Toen ze binnenkwamen, gaf Holthuis, de leraar net een teken dat ze moesten inlopen. Dat betekende twintig rondjes rennen. Karin sloot achteraan. Ze vond het niet erg om te rennen, maar er waren meisjes die na vijf rondjes al buiten adem waren. Karin begon en probeerde een goed loopritme te pakken te krijgen. Als je eenmaal het goede ritme had, kon je eindeloos doorlopen.

‘Kijk naar Karin,’ hoorde ze Holthuis zeggen. ‘Dat is pas lopen. Goed zo, meid.’

Bijna meteen daarna kreeg ze zo’n duw in haar rug, dat ze haast struikelde. ‘Miss kakkie, wat sloof je je weer uit!’ hoorde ze achter zich sissen in een Haags accent.

Snel keek ze naar de leraar. Die had niks gezien.

Stomme trutten. Kon zij het helpen dat ze zo praatte?

Ze was een van de eersten die de twintig rondjes gelopen had. Met haar handen op haar knieën stond ze uit te hijgen.

‘Vandaag doen we een wedstrijdje volleybal,’ riep de leraar. ‘Manon en Anouk, kiezen jullie de teams maar.’

Met de armen over elkaar wachtte Karin af. Ze wist dat zij bij de laatsten zou zijn die niet gekozen werden. Die werden dan

door de leraar ingedeeld.

Manon en Anouk zeiden om de beurt een naam. Zo werd precies duidelijk wie het populairst in de klas waren. Het kiezen van een team leverde altijd een aardige top tien van populaire meiden op. Debbie zat ook aardig laag in de rangorde, maar ze werd tenminste uiteindelijk gekozen.

‘Karin, jij bij Anouk,’ zei de leraar toen er nog een klein groepje overgebleven meisjes stond.

Langzaam liep Karin naar Anouks team. Ze voelde hun stille minachting. Vernederend was het om op die manier ingedeeld te worden.

Irritant sloom tikte het uur voorbij.

‘Douchen en aankleden,’ zei Holthuis vijf minuten voor het einde van de les.

De meisjes dromden de kleedkamer in.

Haastig trok Karin haar gymkleden uit en sloeg een handdoek om. Opschieten maar, dan was het achter de rug.

Ze hing haar handdoek aan een haak en stapte onder de lauwwarme straal.

Ook de anderen kwamen nu binnen. Karin zag hoe Anouk even aan haar handdoek trok die daardoor op de grond viel.

‘Sorry hoor,’ zei ze nonchalant.

‘Stomme koe,’ mompelde Karin binnensmonds.

‘Zei je wat?’ Anouk deed dreigend een stap in haar richting.

‘Nee.’ Karin stapte onder de douche vandaan. Ze raapte haar

handdoek op, sloeg hem om en verdween naar de kleedkamer. Ze wreef zich zo goed en zo kwaad als het ging met haar natte handdoek droog en trok snel haar slipje en bh aan. Nu was ze tenminste niet meer zo bloot wanneer de andere meiden zo meteen weer in de kleedkamer kwamen.

Haar spijkerbroek schoof stroef over haar nog vochtige benen. De anderen kwamen binnen. Sommigen hadden een handdoek om hun haren gerold als een soort tulband. Een paar meisjes haalden een spuitbus te voorschijn en spoten onder hun oksels.

‘Ben jij wel helemaal fris?’ Simone, een vriendin van Anouk snoof nadrukkelijk in haar richting en kneep daarna haar neus dicht.

‘Overduidelijk een kaklucht.’ Anouk grijnsde. ‘Een beetje deo kan voor jou geen kwaad.’

De andere meiden giechelden.

Karin propte haar gymkleren samen met haar natte handdoek in haar tas.

‘Wacht even op mij.’ Debbie trok haar laarzen aan.

Karin luisterde niet.

Ze hoorde het gelach nog, toen ze de kleedkamer al verlaten had. Trutten. Pestmeiden.

Holthuis kwam op dat moment uit zijn eigen kleedkamer.

‘Hé, Karin, jou moet ik net hebben. Je hebt talent voor hardlopen, met die lange benen van je. Je zou een goede voor

de hardloopleub zijn.’

Verrast keek Karin hem aan.

‘Zal ik je inschrijven? Ook een goede manier om wat anderen te leren kennen, dan alleen je klasgenoten. En ik heb nog geen enkele leerling uit de vierde.’ Holthuis keek haar bij die laatste zin zo vriendelijk aan, dat Karin een brok in haar keel kreeg. Ze wist opeens zeker dat hij doorhad dat ze er in deze groep uitlag.

Ze moest snel wegwezen, anders begon ze zo meteen nog te janken ook.

‘Doe het nou maar, je zult zien dat het leuk is,’ zei de leraar.

‘Ik zal wel zien,’ zei ze kort, terwijl ze haar tranen weg probeerde te slikken.

Ze slingerde haar tas over haar schouder.

‘Hoor ik het snel van je?’

‘Ja.’

‘Mooi.’ Hij knikte haar even toe voordat hij weer in zijn kleedkamer verdween.

4.

Karin fietste naar het adres dat Debbie voor haar op het briefje had geschreven. Rotmeiden waren het in haar klas. Ze wilde dat ze hier nevernoot gekomen was. Een grote, witte auto passeerde haar en stopte zo'n tien meter verder. Debbie hing uit het raam naar haar te zwaaien.

Het portier aan de bestuurderskant zwaaide open en Jurgen stapte uit. 'Jij bent Karin. Wil je meerijden?'

'En m'n fiets dan?' vroeg ze een beetje overdonderd.

Jurgen lachte. 'No problem.' Hij pakte haar fiets, legde hem in de achterbak en hield vervolgens de achterportier voor haar open.

Even aarzelde Karin. Ank had haar altijd op het hart gedrukt om nooit of te nimmer bij vreemden in de auto te stappen. Wat ze ook zeggen, wat ze ook beloven, doe het niet. Maar Debbie kende hem, dus was hij niet echt een vreemde.

Karin liet zich op de achterbank zakken. Wat een zachte kussens. Ze zakte er een heel eind in weg.

'Hai!' Debbie keek over de leuning naar achteren.

Jurgen was ook ingestapt. 'Jij bent dus de vriendin van mijn Debje.'

'Eh, ja.' Karin streek een lok achter haar oor.

De grote wagen gleed over de weg.

Karin zag dat Debbie haar hand op Jurgens rug liet rusten. Ze stopten in een nieuwbouwwijk op de oprit van een twee-onder-een-kap-huis.

‘Pak jij wat te drinken, Deb, dan bel ik ondertussen Joey.’

‘De man van de foto’s,’ zei Debbie terwijl ze het portier opendeed. Ze stapten uit.

‘Vang.’ Jurgen gooide een sleutel naar Debbie.

Die ving hem op en haakte haar arm in die van Karin. ‘Kom je?’

Samen liepen ze naar het huis. Karin keek achterom en zag dat Jurgen zijn mobieltje pakte.

‘Hoe vind je hem?’ vroeg Debbie, terwijl ze de sleutel in het sleutelgat stak.

‘Aardig.’

‘Ja hè,’ zei Debbie gretig. Ze duwde de deur open.

‘Hoe ken je hem eigenlijk?’ wilde Karin weten.

‘Van mijn vakantiewerk. Hier kun je je jas hangen.’

Ze hingen hun jas aan de kapstok en mikten hun tas eronder.

‘Wat wil je drinken?’

‘Een cola of zo?’

Debbie ging de keuken binnen en haalde cola uit de koelkast. Ze schonk twee glazen vol, zette de cola terug en haalde twee pilsjes uit de koelkast. ‘Voor Jurgen en Joey,’ zei ze op de vragende blik van Karin.

‘Woont hij hier alleen?’ vroeg Karin.

‘Ja.’

‘Hoe oud is hij dan?’

‘Vierentwintig.’

‘Wat oud al.’

‘Helemaal niet.’ Debbie liep naar de woonkamer en plofte op de bank. Ze haalde de afstandsbediening achter een kussen tevoorschijn en zapte de kanalen langs.

Karin keek rond. Wel raar eigenlijk dat ze hier zo kwam binnenvallen.

Mooie kamer, dat wel. Op de vloer lag een lichte, bijna witte vloerbedekking. Verder stonden er twee grote donkerrode suède banken, een antieke kast en aan de andere kant een grote glazen tafel met zes stoelen eromheen.

Debbie zat met haar voeten onder zich opgetrokken naar de televisie te kijken. Die voelde zich duidelijk op haar gemak.

‘Je komt hier zeker vaak,’ zei Karin na een tijdje.

‘Ja.’ Debbie knikte, zonder haar ogen van het scherm te halen.

Na een minuut of tien kwam Jurgen de kamer binnen samen met een andere jongen.

‘Hai Joey.’ Debbie wierp hem een kushandje toe. ‘Dit is die fotograaf, die gisteren foto’s van mij heeft gemaakt,’ zei ze tegen Karin.

‘Ze zijn goed geworden, Deb.’ Joey pakte een grote witte

envelop uit zijn schoudertas en wierp hem op Debbie's schoot. 'Kijk maar.'

Hij knipoogde naar Karin, voordat hij op de andere bank ging zitten. 'Je hebt mooie ogen,' zei hij ernstig.

Jurgen lachte. 'Joey is altijd geïnteresseerd in mooie meisjes.'

'Beroepsmatig,' voegde Joey eraantoe.

Karin stond op om zich een houding te geven. Ze boog zich over de foto's die Debbie inmiddels uit de envelop had gehaald. Ze waren prachtig.

'Cool.' Karin keek naar een foto waar Debbie in een uitdagende pose op stond. Haar navelpiercing schitterde opvallend tussen de rand van haar nauwe broek en de boord van het korte truitje erboven.

Ze keek op en ontmoette Joey's ogen die haar van top tot teen aandachtig opnamen. Een beetje plagend en tegelijkertijd goedkeurend.

Karin wendde haar blik gauw af en keek weer naar de foto's. Ze voelde haar wangen warm worden. Als ze het maar niet zagen.

'In welke klas zit je?' vroeg Joey.

'Vierde.'

'Leuke klas?'

'Nee.' Het was eruit voor ze er erg in had.

'Ze vinden haar bekakt omdat ze met een accent praat,' vulde

Debbie aan.

‘Klinkt juist charmant.’ Joey knipoogde naar haar. ‘En ze kijkt ook charmant.’

Karin voelde ook de randjes van haar oren een beetje warm worden.

‘Je ziet wat in haar.’ Jurgen lachte. ‘Beroepsmatig.’

Karin had nu het gevoel dat haar wangen vlamden.

Verward boog ze zich weer over de foto’s. Wat een leuke jongen, die Joey! Ze zou stapelverliefd op hem kunnen worden.

‘Ze lijkt me zeer fotogeniek,’ zei Joey.

‘En ik dan?’ vroeg Debbie pruilend.

‘Maak je geen zorgen liefje. Jij bent een natuurtalent. Maar ik kan altijd meer meiden gebruiken. Jij bent goed voor de kledinglijn, terwijl je vriendin hier precies het gezicht heeft dat ik nog zoek voor de promotie van een make-up lijn.’

Of ze nu wilde of niet, Karin moest naar hem kijken.

Joey grijnsde zo breed dat ze al zijn glanzend witte tanden kon tellen.

‘Ik ga maar eens naar huis.’ zei Karin.

‘Hé, wacht even. Spreken we iets af?’

‘Wat dan?’

‘Wat denk je van een paar foto’s. Kan nooit kwaad.’

‘Ik weet niet.’ Karin beet op de nagel van haar duim, maar deed haar hand direct weer omlaag. Nu niet gaan nagelbijten.

‘Denk erover. Ik wil dolgraag een fotosessie met je doen.’

‘Vraag je dat aan ieder meisje dat je ontmoet?’ vroeg Karin een beetje argwanend.

‘Nee, alleen als ik iets in het meisje zie. Beroepsmatig, dan hè.’ Joey stond op en stak zijn hand uit. ‘Hopelijk op onze samenwerking?’

‘Misschien.’ Ze legde haar hand even in de zijne die warm, zacht en tegelijkertijd sterk en stevig voelde.

‘Verstandig meisje. Gaat niet over een nacht ijs,’ merkte Jurgen op. ‘Gooi het rustig in je om en laat het weten als je het doet.’

‘Maar...’ begon Joey.

‘Laat haar,’ zei Jurgen. ‘Ze heeft gelijk. Over zoiets moet je denken.’

‘Oké, dan.’ Joey liet zich weer op de bank zakken. ‘Ik duim op de goede afloop.’ Hij knipoogde weer naar haar en begon zo ijverig duimen te draaien, dat Karin in de lach schoot.

5.

Het eerste wat Karin deed toen ze thuis was, was kijken of er een mailtje van Marloes was. Ze verlangde ernaar iemand over vanmiddag te vertellen. Nou ja, over Joey te vertellen, om precies te zijn. Er was een mailtje. Haastig selecteerde Karin het bericht en klikte erop. Daar verscheen het bericht op het scherm.

Hoi Karin,

Ik denk niet dat ik binnenkort kom logeren. Ik ben elk weekend met Peter. Je hebt er geen idee van hoe fantastisch het is om verliefd te zijn. Ik kan het je aanraden. Ik kan alleen maar aan hem denken en ik ben het gelukkigst als ik bij hem ben. Als je eens wist hoe lief hij was. Ik begrijp niet dat ik ooit zonder hem heb kunnen leven.

Oeps, de bel. Hij komt me halen. We gaan nog even naar het winkelcentrum, ceedees kijken.

Doei

Marloes

Een beetje ongelovig staarde Karin naar het beeldscherm. Haar allerbeste vriendin had geen tijd meer voor haar, liet

haar stikken voor een jongen. Wat een gemene streek!
Geen woord over de andere mailtjes. Had ze daarvoor haar hart uitgestort. Geen woord over die misselijke meiden uit haar klas.

Ze hoorde beneden de sleutel in het slot steken. Dat was Ank natuurlijk.

Tegelijkertijd ging haar mobiel.

‘Hoi met mij,’ hoorde ze Debbie zeggen.

‘Waar ben je?’ vroeg Karin.

‘Thuis. Zeg, hoe vond je Jurgen?’

‘Aardig.’

‘Ja hè? ’t Is een schatje. Doet alles voor me. En Joey?’

‘Hoezo?’ vroeg Karin een beetje op haar hoede.

‘Nou, hij valt een beetje op jou, geloof ik.’

Karin voelde even een vlammetje in haar borst. ‘Waarom denk je dat?’

‘Zomaar. Hij zei tegen mij dat ik een leuke vriendin had.’

‘Beroepsmatig.’

‘Echt, maar niet heus. Zoals hij naar jou keek, zo kijkt hij echt niet naar mij hoor.’

‘O.’ Karin vond dat het vreselijk onbenullig klonk, maar ze wist niets anders te verzinnen. Zou het werkelijk kunnen dat zo’n stuk als Joey op haar viel?

‘Zal ik vanavond bij je huiswerk komen maken?’

‘Eh...’ Karin dacht aan Marloes met wie ze in de derde altijd

samen het huiswerk maakte. Maar Marloes was ver weg en had bovendien geen tijd meer voor haar. Wat hielp het om daarover te treuren. Wie weet zou Debbie nog wat meer over Joey vertellen. ‘Oké dan,’ zei ze. ‘Zeven uur?’

‘Goed. Tot straks dan.’

‘Tot straks.’ Karin legde de hoorn neer en liep naar de spiegel.

Zij, een leuke vriendin? Fotogeniek en charmant, had hij gezegd. Ze streek het haar weg uit haar gezicht. Ze vond zichzelf niet lelijk, maar ook niet knap, gewoon. Dood-gewoon.

Ze zou snel een afspraak met de kapper maken.

Ze liep naar haar moeders slaapkamer en ging voor de kaptafel zitten. Overal potjes en flesjes.

Voor de spiegel maakte ze haar wimpers donkerder met mascara. Het rollertje schoot een beetje uit zodat ze een zwart veegje op haar ooglid kreeg. Ze likte aan haar wijsvinger en poetste het voorzichtig weg.

Ze pakte een van de vele lippenstiften en zette haar lippen een beetje aan. Ze voelde zich net een klein meisje, dat stiekem aan haar moeders spulletjes zit, alhoewel ze zeker wist dat Ank het best zou vinden.

Ze bracht haar gezicht wat dichterbij de spiegel. Haar lippen zagen er een beetje roder en voller uit, maar niet té.

Joey. Hij wilde foto's van haar maken. Van haar notabene. Ze

streek met twee handen haar haar weg uit haar gezicht en hield haar hoofd schuin. Ze zag opeens dat ze op Ank leek. Haar ogen leken geheimzinniger door de donkere mascara. Ze glimlachte naar haar spiegelbeeld en liet de lippenstift in haar broekzak glijden.

6.

In de fietsenstalling zag ze meteen dat de achterband van haar fiets leeg was. Shit. Het ventiel van haar achterband was verdwenen. Tranen van machteloze woede sprongen haar in de ogen. Ze speurde de vloer af. Niks. Ze hadden dat ding natuurlijk ergens in een prullenbak gegooid.

Ze duwde haar fiets door de smalle gleuf aan de kant van de trap omhoog. Met de fiets aan haar hand stak ze het plein over en zag een groepje meiden uit haar klas staan.

Op het moment dat ze hen passeerde, begonnen ze allemaal te lachen.

‘Moet je lopen, miss kakkie?’ gilde Anouk.

Karin keek strak voor zich uit en probeerde krampachtig niet met haar ogen te knipperen. Het liefst had ze naar de grond gekeken, maar dat plezier gunde ze hen niet. Ze kreeg een waas voor haar ogen en in haar oren galmde het gelach.

Ze sloeg de weg in naar huis en zuchtte van opluchting. Gelukkig, ze was er voorbij. Waarom moesten ze steeds háár hebben? Alleen omdat ze met een Haags accent sprak? Stomme boeren hier.

Ze had nog geen vijftig meter afgelegd, of er stopte een auto naast haar. Karin zag meteen dat het de auto van Jurgen was, ditmaal met Joey achter het stuur.

‘Ik kom als geroepen, geloof ik. Pech met de fiets?’

Karin knikte.

Joey stapte uit de auto en boog zich over het achterwiel heen.

‘D’r zit geen ventiel meer in. Eruit gedraaid zeker?’

Karin haalde haar schouders op. ‘Ik denk het,’ zei ze kort. Ze schaamde zich dood. Wat zou hij denken? Dat zij zo’n zielige loser was die ze lekker te grazen konden nemen?

‘Gebeurde mij op school ook zo vaak, dat ze m’n banden leeg lieten lopen.’

Ze keek verrast op. ‘Echt?’

‘Echt.’ Hij legde even zijn hand op haar schouder. ‘Toen ik daarstraks bij Jurgen kwam, was Debbie er al en ik hoorde van haar dat jij vandaag langer les had dan zij. En toen dacht ik, ik ga maar eens even kijken. Een gelukkige ingeving. Kom op, ik gooi die fiets in de auto en dan rijden we langs de fietsenmaker voor een nieuw ventiel.’ Joey nam de fiets van haar over en reed hem naar de achterkant van de auto.

‘Weet je het al?’ Ze stonden voor Karins huis met de fiets tussen hen in.

De fietsenmaker had een nieuw ventieltje in de band gedraaid en hem opgepompt.

‘Ik breng je natuurlijk thuis,’ had Joey gezegd toen Karin aanstalten had gemaakt om op te stappen.

‘Nou, weet je het al?’ vroeg Joey voor de tweede keer.

‘Je bedoelt die foto’s.’

‘Ja. Ik heb nu al een week zitten duimen.’ Joey streelde met de buitenkant van zijn hand even langs haar wang. ‘Sorry dat ik zo aandring, maar ik zoek een bepaald type meisje voor mijn opdracht en jij bent dat type. Een nieuw gezicht voor een nieuwe make-up lijn voor meiden.’

‘Ik dacht altijd dat je ingeschreven moest staan bij een bureau of zo,’ zei Karin.

‘Dat kan ook, maar soms word je gevraagd zoals nu. Ik weet natuurlijk pas zeker of je geschikt bent als ik je op de foto heb staan en daarom wil ik dolgraag een sessie met je doen.’
‘Eerst moet ik naar de kapper.’

‘Dus je doet het?’ Joey pakte haar beide schouders en schudde haar opgetogen heen en weer.

Karin knikte.

‘Wauw!’ Joey zoende haar op beide wangen. ‘Te gek! Wanneer?’

‘Als ik naar de kapper ben geweest.’

‘Oké, ik weet een goede kapper. Morgen uit school haal ik je op. Hoe laat ben je vrij?’

‘Na het vijfde uur,’ zei ze een beetje overdonderd.

‘En dat is om...?’

‘Halftwee.’

‘Kun je niet wat eerder?’

Karin keek hem verbaasd aan. ‘Eerder? Waarom?’

‘In verband met het licht, snap je?’

‘Licht?’

‘Voor de foto’s.’

‘Maar die kapper heeft toch geen uren nodig?’

Joey lachte zachtjes. ‘En dan nog de make-up natuurlijk. Je bent zo een paar uur binnen. Zal ik je dan maar om elf uur halen?’

‘Ik weet niet.’ Karin aarzelde. ‘Nee,’ zei ze toen gedecideerd, ‘dat doe ik niet. Ik ga eerst gewoon naar school.’

‘Braaf.’ Joey tikte haar zachtjes tegen haar wang. ‘Als je straks een veelgevraagd model bent, kom je aan school niet eens meer toe.’

‘Maar ik ben nog geen veelgevraagd model,’ merkte Karin nuchter op.

‘Nee, da’s waar.’ Joey glimlachte. ‘Oké, jij je zin. Om half-twee haal ik je op morgen. Goed?’

Karin knikte.

‘Mooi zo!’ zei Joey tevreden. ‘Tot morgen dan.’ Hij legde een moment zijn hand tegen haar wang, voordat hij in de auto stapte.

Karin keek de wagen na totdat hij om de bocht verdwenen was. Ze bracht haar hand naar haar wang en wreef met haar wijsvinger over de plek die Joey net aangeraakt had.

Zij, Karin, fotomodel. Veelgevraagd nog wel. Dat was ongelooflijk. Ze had aan de foto’s van Debbie gezien hoeveel

mooier je er op de foto uit kon zien dan in werkelijkheid.
Met de goede make-up. En met de goede fotograaf natuurlijk.
Dromerig zette ze haar fiets op slot en ging naar binnen.

7.

Toen de bel na het vijfde uur was gegaan, haastte Karin zich naar buiten. Ze was vanmorgen met de bus naar school gegaan zodat Joey geen gedoe met een fiets in de kofferbak zou hebben.

Debbie had enthousiast op haar verhaal gereageerd.

‘Die kapper van Joey is goed! Die heeft mijn haar een poos geleden ook gedaan.’

Ze had echter niet meegewild, toen Karin het haar vroeg.

‘Nee joh, Joey ziet me aankomen, die wil met jou alleen!’

Karin wist niet of ze het nu jammer vond of juist niet dat Debbie er niet bij was. Het maakte haar in elk geval zenuwachtiger.

Ze zag de grote witte auto aan de overkant meteen toen ze buitenkwam. Joey stond tegen het portier geleund. Hij droeg een spijkerbroek met daarboven een donkerbruin suède jack.

Karin voelde even een steek door haar buik schieten.

Gelukkig had ze zich vanmorgen een beetje opgemaakt.

‘Hoi.’ Joey hield het portier voor haar open. ‘Stap maar in.’

‘Mocht je deze auto weer van Jurgen lenen?’ vroeg Karin, toen ze was ingestapt.

‘Die wagen is van ons samen.’

‘Van jullie samen?’

‘Ja. We waren alle twee weg van dit schatje, maar ze was te duur voor een alleen en daarom...’ Hij lachte.

‘En Debbie dan?’

Joey haalde zijn schouders op. ‘Die neemt de bus maar een keertje. Nu heb ik de wagen.’

Anouk en Irene fietsten rakelings langs de auto en gluurden naar binnen.

‘Vriendinnen?’ vroeg Joey.

‘Ze zitten bij me in de klas,’ zei Karin kort. Ze had geen zin om het met Joey over haar klasgenoten te hebben.

Joey legde zijn hand even op haar been. ‘Zenuwachtig?’

‘Een beetje.’

‘Nergens voor nodig, ik weet zeker dat je het prima zult doen.’ Hij gaf haar een klein kneepje in de knie, voordat hij zijn hand weer op het stuur legde.

‘Dit is een hartstikke dure kapper!’ Karin keek door de grote etalageruit naar binnen en zag sierlijke pilaren, Griekse beelden en heel veel spiegels waarin het licht van goudkleurige kroonluchters weerkaatst werd.

‘Geen zorgen. Ik betaal natuurlijk.’

‘Hoezo?’

‘Je komt op mijn foto’s dus dan is het logisch dat ik betaal.’

‘Maar...’ begon Karin.

‘Geen gemaar. Ik betaal en daarmee uit. Zie het maar als een

cadeautje van mij aan jou.'

'Kom op.' Hij pakte haar bij haar arm en trok haar mee naar de deur.

'Gek,' mompelde Karin.

'Pardon?' Hij bracht zijn gezicht zo dicht bij het hare dat ze begon te blozen.

Hij lachte. 'Geniet er nu maar van.'

De grote glazen deur ging al open, voordat ze hem aangeraakt hadden. Een jonge man met een zwart-wit kapsel schoot toe.

'Hier is nu het meisje, over wie ik het had.' Joey gaf haar een duwtje in haar rug.

De man bekeek haar van top tot teen en zo kritisch, dat Karin er zenuwachtig van werd.

'Mooi materiaal,' merkte hij goedkeurend op.

'Pfff, materiaal,' zei Karin een beetje beledigd.

'Michel is op en top een haarkunstenaar én visagist,' zei Joey vergoelijkend. 'Die ziet de meisjes en vrouwen die in zijn zaak komen als materiaal waar hij mee kan werken.'

Karin trok even haar wenkbrauwen op.

'Ik kom je om vijf uur halen.'

'Zo laat?'

'Eerst je gezicht, dan je haren,' legde Michel uit. 'Daar zijn we wel een paar uurtjes mee bezig.'

'Mijn gezicht? Wat moet er met mijn gezicht?'

'Liefje, het is heel normaal dat je gezicht goed onder handen

wordt genomen voordat je zo'n fotosessie laat doen.' Michel klopte haar op haar schouder. 'Laat het nou maar rustig aan ons over, hè?'

Joey knikte haar toe en raakte lichtjes haar wang aan. 'Doe het voor mij,' zei hij. 'Als ik het juiste model lever, ben ik binnen.'

Karin voelde zijn hand warm en geruststellend op haar huid.

'Oké dan.' Ze zuchtte zo diep, dat Joey en Michel in de lach schoten.

'Zie je er zo tegenop?' vroeg Joey. 'De meeste meiden vinden het een avontuur.'

'Ik ook, maar...'

'We moeten beginnen,' zei Michel ongeduldig, 'anders redden we vijf uur niet.'

'Tot straks.' Met een armzwaai nam Joey afscheid en verdween naar buiten.

8.

Zodra Joey weg was, nam Michel haar mee naar boven. Hij duwde haar een ruime kamer binnen met in het midden een zwartleren ligstoel. De ene wand was een spiegelwand, tegen de andere wand stond een verlichte open kast vol potjes en make-up spulletjes.

‘Ga maar zitten, schat, Chindra komt zo.’

Wat onwennig ging Karin op de stoel zitten. Ze zat nog niet of een blond meisje wervelde de kamer binnen.

‘Hai, ik ben Chindra.’

Karin mompelde haar naam.

Michel gaf Chindra een paar aanwijzingen en verliet toen de kamer.

‘Doe je shirt maar uit en...’

‘M’n shirt uit?’ Karin keek verbaasd.

‘Anders klieder ik je kleren nog onder.’

Met een zucht trok Karin het shirt over haar hoofd. Gelukkig dat ze vanochtend haar nieuwe bh had aangetrokken.

‘Ontspan je nou maar lekker en laat het over je heen komen.’ Chindra drukte op een knopje en de stoel helde langzaam achterover. Daarna spreidde ze een dikke badstoffen handdoek uit over Karins borst.

‘Eerst schoonmaken.’ Ze smeerde een fris ruikend

smeerseltje op Karins gezicht.

Karin sloot haar ogen. Nu ze hier toch eenmaal zat, kon ze maar beter proberen ervan te genieten. Boven haar hoofd praatte Chindra opgewekt verder. 'Je hebt een goede huid en mooie ogen. Gebruik je make-up?'

'Soms.'

'Ik zal je straks spullen meegeven in de juiste kleuren.'

'Maar...'

'Zit bij de prijs in. Maak je geen zorgen.'

Maar...' begon Karin weer.

'Nu moet je even niets meer zeggen, want ik doe een masker op je gezicht.'

Er werd een koud, naar mint ruikend papje op haar gezicht gesmeerd.

'Zo, dit moet tien minuten harden. Ik kom zo weer terug.'

Chindra ging de kamer uit.

Karin merkte hoe het koude papje op haar gezicht langzaam hard werd. Ze tikte er voorzichtig met haar nagel tegenaan. Ze voelde hoe haar huid onder het masker begon te kloppen en te tintelen.

'Lekker hard hè?'

Karin schrok op. Ze had Chindra helemaal niet horen binnenkomen.

'Ik ga het er met warm water afhalen.' Chindra veegde met een warme, vochtige doek over haar gezicht. Het was een

aangenaam en rustgevend gevoel.

‘Nu ga ik je huid masseren met amandelolie.’ Chindra’s vingers gleden al over Karins gezicht. Karin voelde zich loom worden.

‘Ziezo,’ zei Chindra na een kwartier. ‘Tot slot ga ik je wimpers verven en dan gaat Michel aan het werk. Denk erom dat je je ogen absoluut dichthoudt, want die verf prikt gemeen.

Karin voelde een koud, nat kwastje over haar wimpers gaan. Het kriebelde en ze moest zich opeens beheersen om haar ogen niet open te doen.

‘Nu tien minuten wachten.’

Karin hoorde Chindra bij haar vandaan lopen, een kraan die opgedraaid werd, water stromen en daarna gerommel met potjes en flesjes.

‘Ik ben er zo weer,’ zei Chindra opgewekt.

De deur ging open en weer dicht. Toen werd het stil. Zo stil dat Karin zich opeens bewust werd van haar eigen ademhaling. Haar rechteroog begon te prikken. Dichthouden, dichthouden, absoluut dichthouden. Achter haar wimper begon het te kloppen. Hoeveel tijd zou er voorbij zijn? Vast al wel drie minuten. Nog zeven minuten. Als ze dat maar volhield. Ze deed krampachtig haar best haar ogen gesloten te houden. Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden. Ze had het altijd een belachelijk gezegde gevonden, maar nu

begreep ze hem.

Wacht, ze zou langzaam tot zestig tellen en dat zeven maal.

Dan was het voorbij.

Ze had net voor de zesde maal tot zestig geteld, toen de deur weer open ging.

‘Gaaf het nog?’ hoorde ze de opgewekte stem van Chindra. ‘t Prikt.’

‘Wacht maar even.’ Karin voelde hoe er met een koel, vochtig doekje over haar ogen geveegd werd.

‘Je mag ze opendoen.’ Chindra drukte op het knopje en de stoel ging weer omhoog.

Karin opende haar ogen en deed ze meteen weer dicht. Allemensen, wat prikte dat.

Opnieuw veegde Chindra met het koele, natte doekje langs haar ogen en eindelijk was het ergste voorbij.

‘Kijk.’ Chindra hield haar een spiegel voor.

‘Wauw.’ Verrast keek Karin naar haar gezicht in de spiegel.

‘Die donkere wimpers geven net wat meer uitdrukking aan je gezicht,’ zei Chindra. ‘Nu gaat Michel aan de slag.’

Alsof hij het gehoord had, stapte Michel de kamer binnen, trok de handdoek weg en drapeerde een zachtroze kapmantel om haar blote schouders.

Hij schoof de wasbak achter haar rug. ‘Hoofd naar achteren, dan kan ik je haren wassen.’

‘Maar ik heb gisteren nog m’n haren gewassen.’

‘Hoort erbij, schat.’

Karin duwde haar hoofd naar achteren en voelde de koude rand van de wasbak in haar nek. Ze rilde even.

Michels handen verdeelden de shampoo vakkundig door haar haar. Mmmm, toch wel lekker die vingers op haar hoofd.

‘Eens kijken,’ zei Michel, toen haar haar gewassen was. Hij pakte haar kin vast en bewoog haar hoofd naar alle kanten.

‘Hoe zullen we het knippen?’

‘Niet te kort.’

‘Niet te kort. Oké.’ Hij pakte een schaar en zette die in haar haren.

Karin zag in de spiegel dat het goed werd. Precies zoals ze het graag wilde. Niet te kort. Absoluut niet te kort. Tot over haar schouders met een lok langs haar voorhoofd.

Michel pakte de föhn om het in model te brengen. De warme lucht blies aangenaam zacht langs haar oren.

Joey. Hoe zou hij het vinden?

Michel deed de föhn uit en pakte een kleine ronde spiegel die ze achter Karin omhooghield.

‘Ja leuk.’

‘Deze kleuren heb ik uitgezocht.’ Chindra liet een aantal make-up spulletjes aan Michel zien.

Die knikte. ‘Prima.’

Hij keek toe hoe Chindra de make-up vakkundig aanbracht.

‘Niet te veel,’ zei hij waarschuwend. ‘Het moet naturel

lijken.’

Het duurde lang voor Chindra klaar was. ‘Dit is voor de foto’s,’ zei ze een beetje verontschuldigend. ‘Dan moet het heel precies. Als je het zelf doet, kan het sneller. Je ogen en je mond zijn het belangrijkste. Je huid hoeft eigenlijk nauwelijks, die is al mooi van zichzelf.’

Op dat moment ging de deur open en Joey kwam binnen. Hij liep op haar toe en floot bewonderend. ‘Dát ziet er goed uit! Perfect.’

Hij pakte haar handen vast en trok haar overeind. Michel trok met een kort rukje de kapmantel los die ze nog steeds om had.

Karin voelde dat ze rood werd. Stond ze hier zo in haar bh. ‘Je zou ook goed zijn voor lingeriefoto’s,’ zei Joey zakelijk, alsof hij haar verlegenheid niet opmerkte. ‘Je bent lekker slank, je hebt lange benen en je borsten zijn precies goed. Cup B, denk ik.’

‘Zeg eh, heb ik er ook nog iets over te zeggen? Je had het over een make-up lijn voor meiden, hoor!’ Het kwam er vinniger uit dan ze bedoelde.

‘Jazeker, dat is ook de insteek, maar wie weet, kun je meer. Laten we nu eerst die foto’s maar eens doen om te kijken of je een beetje fotogeniek bent.’

Chindra pakte Karins shirt en hield hem haar voor. Dankbaar schoot ze erin.

‘Kom maar mee.’ Joey pakte haar hand en trok haar mee naar de deur.

‘Je make-up.’ Chindra duwde Karin nog snel een klein, glanzend zilveren etuitje in de hand.

9.

‘En nu op naar mijn studio!’ Met een zwierige zwaai opende Joey het autoportier voor haar. ‘Instappen maar.’

Karin zag op het klokje in de auto dat het al bijna vijf uur was. Ze zou Ank bellen dat ze later kwam. ‘Hoe lang ben je met die foto’s bezig?’

‘Een uurtje of twee, denk ik,’ Joey startte de auto. ‘Geen probleem toch?’

‘Neehee,’ zei Karin aarzelend, ‘maar ik moet wel even bellen.’

‘Je ouders?’

‘Mijn moeder.’

‘Oké. Zeg maar dat het laat kan worden, want na de fo-to’s gaan we uit eten om het te vieren.’

‘O.’ Karin pakte haar mobieltje en toetste het mobiele nummer van haar moeder in. Ze kreeg de voicemail. Haar moeder zou wel in een bespreking zitten.

Ze sprak de boodschap in. ‘...ben in elk geval om half tien thuis.’ Ze klapte haar mobieltje weer dicht en stopte hem in de zak van haar spijkerbroek. ‘Moet ik eigenlijk geen andere kleren aan voor die foto’s?’

‘Dat kan later nog wel,’ antwoordde Joey. ‘Ik wil nu eerst je gezicht.’

‘Mijn gezicht,’ herhaalde Karin.

‘Je hebt een heel sprekend gezicht.’ Joey wierp een snelle blik opzij. ‘Goede huid, grote ogen en een prachtige mond.’ Karin bloosde. Ging dit over haar? Ze had zelf nooit iets bijzonders aan haar gezicht gezien.

‘Je ziet het misschien niet direct, maar ik denk dat je heel fotogeniek bent.’ Joey parkeerde de auto in een smalle straat, sprong er lenig uit en stond in een oogwenk naast het portier aan de andere kant. ‘Mijn huis.’ Hij maakte een armzwaai naar de gevel.

Karin zag een oud pand waarvan de verf op de kozijnen bladderde.

Joey maakte de voordeur open en liet haar voorgaan. ‘Twee trappen op.’

Karin keek omhoog. Ook het trappenhuis zag er verveloos uit.

‘Ik ben op zoek naar iets beters.’ Joey gaf haar een duwtje in de rug. ‘Toe maar.’

Karin begon te lopen. Wilde ze dit wel? Wat kende ze Joey eigenlijk? Ze voelde hem vlak achter zich. Zou ze zeggen dat ze weg wilde? Maar dan zou hij haar een idioot vinden. Boven pakte Joey een tweede sleutel, duwde hem in het slot en zwaaide de deur open.

‘Treed binnen in mijn paleis.’

Toch wel nieuwsgierig ging Karin naar binnen.

Zo verveloot als het trappenhuis was, zo verzorgd zag het er hier binnen uit. Het was een enorme ruimte met drie grote ramen van de grond tot het plafond. De wanden waren blinkend wit.

Aan de rechterkant hingen heel veel foto's. Aan de linker-kant hingen wel tien verschillende schermen achter elkaar. In het midden stond op een statief een camera. De achterwand bestond uit een enorme matglazen schuifpui. De vloer was glad en roomwit.

‘En hoe vind je het?’ Joey sloeg een arm om haar heen.

‘Mooi.’

Joey liep met haar naar de enorme matglazen achterwand. ‘En hierachter is het woongedeelte.’ Hij schoof de glazen pui opzij.

Nieuwsgierig keek Karin naar binnen. Ook deze ruimte was groot en licht. In de hoek stond een tweepersoonsbed.

Karin wilde het niet, maar toch moest ze er steeds naar kijken.

‘Ga even zitten.’ Joey wees naar een paar stoelen aan de andere kant van de kamer.

‘Wat wil je drinken? Een wijntje of liever een cola met een tic?’

‘Thee.’

‘Thee nog wel. Ik weet niet eens of ik dat wel in huis heb. Ik zal kijken. Vermaak je je even?’ Hij verliet de kamer.

Karin liep naar een van de hoge ramen en keek naar buiten. Ze zat hier pal in het centrum. Een tram rinkelde voorbij. Karin drukte haar voorhoofd tegen het koele glas. Hier stond ze nu, in de kamer van een jongen die ze amper kende. Eigenlijk een slaapkamer. Alhoewel ze er met de rug naar toe stond, was ze zich sterk bewust van het grote bed duidelijk achter haar rug. Hij had het natuurlijk allang een keer gedaan. Meerdere keren... En zij... nog nooit.

Joey kwam binnen met twee glazen thee.

‘Ik drink met je mee.’ Hij kwam naast haar staan en reikte haar een glas aan.

De damp sloeg eraf.

‘Proost.’ Hij hief zijn glas en tikte tegen dat van haar.

Karin blies. Ze was zich scherp bewust van Joey’s nabijheid. Ze nam een slok. Shit. Heet. De tranen sprongen haar in de ogen.

Joey pakte haar glas en zette het op tafel. Daarna sloeg hij een arm om haar heen.

‘Dommerdje,’ fluisterde hij. ‘Thee is toch heet?’ Hij sloeg ook zijn andere arm om haar heen en trok haar dicht tegen zich aan.

Karin stond doodstil, elke vezel van haar lijf gespannen. Ze voelde hem overal tegen zich aan, ze rook zijn geur. Ze snoof hem diep in, alsof ze hem in haar geheugen wilde prenten om nooit meer te vergeten. Ze drukte zich nog iets dichter tegen

hem aan.

Zachtjes duwde hij haar terug. 'Eerst de foto's,' zei hij bijna zakelijk.

Bijna twee uur was Joey bezig haar vanuit allerlei verschillende invalshoeken en tegen diverse achtergronden te fotograferen. Steeds weer liet hij een ander scherm naar beneden ratelen.

Hij had een paar felle lampen aangedaan. 'Volgende keer wil ik je echt bij daglicht,' had hij gezegd. 'Dit talent laat ik niet lopen.'

Toen Joey de laatste foto had gemaakt, was ze doodmoe. Ze had zich in honderd bochten moeten wringen om in de door Joey aangegeven poses te gaan staan. Haar nek deed pijn van het gedraai met haar hoofd.

'Ik dacht meteen al dat je fotogeniek was, maar nu weet ik het zeker. Er zijn maar weinig meiden die zich zo goed laten fotograferen als jij. Een mooi koppie alleen is niet voldoende.'

'O.' Karin voelde zich zo moe dat ze het liefst een potje was gaan huilen.

'Kom maar eens kijken.' Joey was achter zijn bureau gaan zitten en had de camera aangesloten op de computer. Hij klikte de eerste foto op het scherm. 'Wat vind je ervan?'

Karin keek naar haar gezicht op de foto. Het was anders dan

anders, mooier, uitdagender, ja het was werkelijk bijzonder. 'Ik druk er vanavond een aantal af en dan laat ik je die morgen zien.' Joey stond op. 'Moe zeker nu?' Hij sloeg zijn arm even om haar heen en drukte haar een moment tegen zich aan, voordat hij haar weer losliet. 'Laten we gauw ergens iets gaan eten.'

Karin zuchtte een keer diep en beverig. Ze verlangde ernaar zijn armen om zich heen te voelen, maar hij had haar jas al gepakt en hield hem haar voor.

10.

‘Weet jij het al?’ Joey legde de kaart neer

Ze zaten samen in een rokerig eetcafé. Joey had op het nippertje beslag weten te leggen op het laatste vrije tafeltje.

‘De dagschotel maar.’ Karin wees op het zwarte bord waarop met krijt de dagschotel was geschreven.

‘Prima, dan doe ik dat ook.’

Haar mobiele telefoon ging en ze haalde het ding uit haar zak.

‘Mijn moeder,’ zei ze tegen Joey.

‘Hai lieverd,’ zei Ank. ‘Ik heb je boodschap gekregen. Ik kom vanavond ook later, want ik ben uit eten met eh, iemand.’

‘Met Cees?’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg haar moeder verbaasd.

‘Je had het laatst over hem.’

‘O.’

‘Leuk voor je,’ zei Karin.

‘Ja?’ De stem van haar moeder klonk verrast. ‘Echt?’

‘Waarom niet?’

‘Ik dacht dat jij het altijd vervelend vond als ik een nieuwe vriend had.’

‘Vroeger misschien, maar ik ben geen kind meer.’

‘Nee, dat is waar,’ gaf haar moeder toe. ‘Waar zit jij nu eigenlijk?’

‘Ik ben ook uit eten.’

Haar moeder lachte. ‘Aha, daar moet je me straks alles van vertellen.’

‘Misschien.’

Haar moeder lachte weer. ‘Halftien thuis hè?’

‘Oké. Ben jij er dan ook?’

‘Is goed. Veel plezier, Kaar.’

‘Hetzelfde.’ Karin stopte haar mobiel terug in haar zak.

‘Is je moeder altijd zo?’ vroeg Joey.

‘Zo hoe?’ vroeg Karin verbaasd.

‘Dat ze je overal belt. Jullie hebben bijna vijf minuten gekletst.’

‘Mijn moeder houdt van praten.’

‘Dat blijkt.’ Hij knipoogde even. ‘Maar ze wil natuurlijk ook weten waar haar kleine meisje uithangt.’

‘Ik ben geen klein meisje.’

‘Mij hoeft je niet te overtuigen.’ Hij knipoogde. ‘Zullen we een kleine of een grote karaf wijn bestellen?’

‘Wijn?’

Joey lachte. ‘Drink je nooit wijn?’

Karin beet even op haar lip. ‘Soms.’

‘Nou dan. Je drinkt toch zeker wel een glaasje wijn mee om het begin van je carrière als fotomodel te vieren?’

‘Een klein glaasje dan.’

‘Goed zo.’

Een meisje kwam naast hun tafeltje staan om de bestelling op te nemen. Toen ze weg was, stak Joey over de tafel zijn hand naar haar uit.

Karin slikte en legde haar hand in de zijne. Hun ogen ontmoetten elkaar en Karin voelde een scheut in haar buik alsof iets daarbinnen een sprongetje maakte.

Met zijn ogen op die van haar gericht, bracht hij haar hand naar zijn mond en liet zijn lippen over haar huid glijden.

Nu volgden de sprongetjes in haar binnenste elkaar in een razend tempo op.

Naast haar stond het meisje dat bediende met twee glazen en een karaf rode wijn. Karin kreeg een kleur en trok haar hand terug. Ze haalde een keer diep adem om zichzelf weer onder controle te krijgen.

Het meisje schonk twee glazen wijn in en verdween weer.

Joey hief zijn glas. ‘Op mijn nieuwe model.’

‘Echt?’ vroeg Karin.

‘Echt!’ Joey raakte met zijn glas het hare.

Ze namen een slokje.

‘Ik dacht eigenlijk dat het heel moeilijk was om fotomodel te worden.’

‘Voor de meeste meisjes wel.’

‘Maar voor mij niet?’

‘Jij hebt het helemaal.’

‘Kom ik in een tijdschrift?’

‘Waarschijnlijk wel, maar eerst moet ik nog veel en veel meer foto’s van je hebben.’

‘Waarom?’ Karin zette haar glas neer.

‘Om een compleet beeld te krijgen. Kijk, je moet het zo zien. Een model presenteert zich van alle kanten, zodat de opdrachtgever een duidelijk beeld krijgt. Een beetje model heeft tientallen foto’s in haar portfolio. Ik vind jou nou wel het perfecte model voor die make-uplijn, maar mijn opdrachtgever moet dat natuurlijk ook vinden. Begrijp je?’ Karin knikte. ‘Doe je dit werk al lang?’

‘Een paar jaar.’ Joey schonk opnieuw zijn glas vol. ‘Drink nog eens wat.’

Karin nam haar glas en nam een flinke teug. En nog een.

‘Werk je voor een bureau of zo?’ vroeg ze.

‘Nee, niet speciaal voor één bureau. Ik werk zelfstandig en bureaus huren mij in.’

‘En Debbie? Gaat die ook een make-up lijn doen?’ Karin liet de steel van haar wijnglas tussen haar vingers draaien.

‘Kleding.’ Joey zette zijn ellebogen op tafel en liet zijn hoofd op zijn handen rusten. ‘Vertel jij nu eens iets over jezelf.’

‘Wat dan?’ Een behaaglijke loomheid maakte zich van haar meester. Ze nam weer een slok wijn. Toch best lekker. ‘Wat wil je weten?’ vroeg ze nog een keer.

‘Alles,’ zei hij lachend.

‘Oké.’ Karin lachte ook. Ze begon te vertellen over zichzelf

en vooral over de verhuizing. Maar gek, het kostte haar moeite om de woorden tot zinnen te maken...

Joey's lippen drukten op de hare en voorzichtig zocht zijn tong een opening. Karin deed haar lippen van elkaar.

Het was kwart voor tien, had ze net op het klokje van het dashboard gezien. Joey had de auto op de hoek van haar straat geparkeerd.

Bijna aarzelend verdwenen zijn handen onder haar shirt en gleden zacht over haar blote rug. Karin huiverde. Haar huid tintelde onder de aanraking van zijn zachte, strelende handen.

‘Ik moet naar huis,’ fluisterde ze.

‘Wat moet, dat moet.’ Joey zuchtte en liet haar los.

Karin slikte. ‘Ja.’ Ze verlangde ernaar dat hij haar weer zou strelen.

‘Morgen heb ik de foto's. Hoe laat ben je vrij?’

‘Kwart over twee.’

‘Ik zal er zijn.’ Hij boog zich over haar heen, duwde het portier open en drukte nog een snelle zoen op haar lippen.

‘Slaap lekker.’

11.

‘Hé, je bent bij de kapper geweest.’ Het was het eerste wat Ank zei toen ze binnenkwam.

‘Ja.’ Karin plofte naast haar moeder op de bank.

‘Het zit leuk.’ Ank keek haar onderzoekend aan. ‘Er is een aardig stuk afgegaan, niet?’

‘Zo’n tien centimeter.’

‘En je hebt je opgemaakt ook. Is dat mijn lippenstift?’

‘Nee, m’n eigen.’

‘Toe maar. Je bent wel bezig geweest. Staat je goed. Het lelijke eendje wordt een zwaan. Het kan bijna niet anders of je bent verliefd. Vertel eens, hoe was het vanavond?’

‘Eerst even iets te drinken pakken.’ Karin stond op en liep naar de keuken.

Dus dat vond haar moeder van haar. Een lelijk eendje. Wacht maar totdat ze de foto’s voor die make-up lijn te zien kreeg. Haar moeder zou steil achterover slaan als ze haar lelijke eendje als model in een tijdschrift aan zou treffen.

Karin verheugde zich al op het moment dat ze het opengeslagen tijdschrift voor haar moeder neer zou leggen.

‘Wil je ook?’ gilte ze vanuit de keuken.

‘Beetje fris,’ riep haar moeder terug.

‘Nou, hoe was het?’ vroeg haar moeder voor de tweede maal,

toen ze met twee glazen jus binnenkwam.

‘Leuk.’

‘Heerlijk dat ik al zo’n grote dochter heb. Is het een leuke jongen?’

‘Nee, niks aan.’

Ank lachte. ‘Hoe ken je hem?’

‘De vriend van Debbie kende hem.’

‘Debbie,, is dat niet dat meisje dat hier laatst was?’

Karin knikte. ‘Klopt.’

‘Een beetje een apart meisje, heel anders dan Marloes.’

‘De meeste meisjes zijn toch anders dan Marloes?’

‘Ik bedoel, ze lijkt al zo volwassen. Eerder achttien dan zestien.’

‘Nou en?’

‘Nee niks, is ze aardig?’ wilde Ank weten.

‘Nee natuurlijk niet. Wie kiest er nu een aardige vriendin?’

‘Ik schijn alleen maar domme vragen te kunnen stellen.’ Ank kuchte een keer.

‘Heb jij het gezellig gehad?’ vroeg Karin.

‘Ja,’ zei haar moeder aarzelend, ‘ja, ik geloof het wel.’

‘Geloof je dat?’

‘Cees is wel heel erg serieus. Hij wil rustig de tijd nemen om me te leren kennen.’

‘Dusseh, het vlamt nog niet?’ Karin moest een beetje lachen.

‘Nee, daar houdt hij niet zo van.’

‘Maar jij wel.’

‘Ja, maar, nou ja, ik weet het niet zo goed. Ik vind hem wel heel aardig. Ik heb geloof ik nog nooit zo’n aardige man ontmoet.’

‘Geef het de tijd.’

Haar moeder nam een slok van haar jus. ‘Jij bent altijd zo verstandig. Veel verstandiger dan ik.’

Karin stak haar tong uit en dronk haar glas in één teug leeg.

12.

Snel mikte Karin de boeken voor die dag in haar tas. Ze was laat. Ze had nog precies vijf minuten om te ontbijten. Voor de grote spiegel in de badkamer had ze voorzichtig wat make-up aangebracht. Niet teveel, maar net genoeg om haar gezicht iets extra's te geven. Ze stopte het zilveren etuitje van Chindra in het voorvak en slingerde haar tas over haar schouder.

In de keuken zat haar moeder aan tafel met de krant en een mok koffie. Ze ontbeet nooit, maar dronk zolang Karin zich kon herinneren als ontbijt zwarte koffie.

Staand bij het aanrecht smeerde Karin haar boterhammen voor tussen de middag en dronk ondertussen een beker koffie verkeerd. Op haar horloge zag ze dat de vijf 'ontbijtminuten' voorbij waren. 'Ik ga,' zei ze.

Ank keek op uit haar krant. 'Eet je niks?'

'Alleen koffie is genoeg.'

'Maar je bent nog in de groei. Je moet goed eten.'

'Ik lijk op jou.'

'Ja,' zei Ank. 'Je gaat steeds meer op mij lijken.'

'Een echt lelijk eendje.' Karin zette de lege beker neer.

Haar moeder schoot in de lach. 'Heb ik je beledigd, gisteravond?'

‘Helemaal niet.’ Karin pakte haar tas onder haar arm. ‘Werk ze.’

‘Ja,’ zei haar moeder, ‘en jij veel plezier op school.’

Karin liep naar de bushalte, want Joey kwam haar straks toch uit school halen om de foto’s te bekijken.

Ze stond nog maar net te wachten, toen de witte auto van Joey voor haar stopte. Hij stapte uit, liep snel om de auto heen en opende het portier aan haar kant. ‘Stap maar in.’

‘Hoe wist je dat ik hier zou staan?’ vroeg Karin stomverbaasd. ‘Ik dacht dat je om halfnegen zou moeten beginnen en ik stond een eindje verderop te wachten om je niet mis te lopen. Ik wilde je zo graag de foto’s laten zien. Ik heb de uren geteld vannacht. Ik kon echt niet wachten tot na schooltijd.’

‘Gek.’

‘Liefje.’

‘De gek en het liefje.’ Karin giechelde weer.

‘Je krijgt veel te veel praatjes. Daar moeten we wat aan doen.’ Hij sloeg zijn armen om haar heen en drukte zijn mond op de hare. Een luid getoeter deed hen opschrikken. Karin draaide zich om en zag de bus achter hen staan. De chauffeur gebaarde dat ze moesten doorrijden.

‘Ja, rustig maar man, ik ga al.’ Joey startte de motor.

‘De foto’s van gisteren zijn mooi geworden,’ zei hij, toen ze reden. Hij haalde bij de zijkant van zijn stoel een grote witte

envelop te voorschijn en legde die op haar schoot. ‘Kijk zelf maar.’

Karin maakte de envelop open en haalde de foto's eruit. Het eerste wat haar opviel was de gelijkenis met haar moeder. Ze had het nooit zo gezien, maar hier op deze foto's zag ze het. Ze leek echt op Ank.

‘En?’

‘Mooi.’

‘Ja hè? Ik verwacht veel van de andere foto's. Mag ik die alsjeblieft nu maken? Het is vandaag een dag met precies het goede licht.’

‘Maar ik moet naar school.’

‘Ik heb dit licht nodig voor deze reportage. Toe?’ Hij keek haar smekend van opzij aan.

‘Maar dan moet ik spijbelen.’

‘Voor één keertje. Dat is toch niet zo erg?’

Karin dacht na. Nee, zo erg was het eigenlijk ook niet. Ze haalde goede cijfers. Ze zou een briefje kunnen schrijven en haar moeders handtekening eronder zetten. Het was niet eerlijk natuurlijk, maar aan de andere kant... Er waren zoveel leerlingen die wel eens spijbelden.

‘Oké, een andere keer dan maar. Ik breng je naar school.’

Joey zuchtte teleurgesteld.

‘Nee wacht, ik doe het toch.’

Joey haalde zijn rechterhand van het stuur en sloeg zijn arm

om haar heen. ‘Fantastisch’ Hij zoende haar zo enthousiast op haar haren dat de auto een schuiver maakte.

‘Ik hoopte er al op. Achterin zit een koffer met kleding want bij deze reportage moet je verschillende dingen aan.’ ‘Oké, ik ben benieuwd.’ Karin leunde met haar hoofd tegen de leuning en kneep haar ogen een beetje dicht tegen de zon die pal in de auto scheen.

Na een half uur stopte Joey op het parkeerterrein van een grote recreatieplas. ‘Hier gaat het gebeuren,’ zei hij.

Naast elkaar liepen ze in de richting van het meer dat er op deze herfstochtend verlaten bij lag. Joey zeulde een koffer kleding mee.

‘Hoe weet je of die kleren mij passen?’

‘Ik fotografeer niet voor de eerste keer. Ik heb heus wel kijk op de maten van mijn modellen.’

Hij stopte bij een stenen toiletgebouwtje. ‘Hier kun je je verkleden.’ Hij zette de koffer neer en deed hem open.

Het viel Karin tegen. Ze had mooie dingen verwacht, maar wat ze zag, leek niet echt heel bijzonder. Gewoon. Zwarte broek, spijkerbroek, kort rokje, jasje, eigenlijk vrij saai allemaal.

‘Het gaat bij deze foto’s vooral om jou en nog niet zozeer om wat je aanhebt,’ legde Joey uit. ‘Ik moet zien hoe je showt en hoe je uitstraling is. Pas dan kan ik beoordelen of je geschikt

bent voor modefoto's. Snap je?' Hij sloeg zijn armen om haar heen.

'Maar je vond me toch fotogeniek?'

'Absoluut. Voor die make-up lijn zit je goed, maar kleding, dat is weer heel anders. Begrijp je?'

Ze knikte.

'Mooi zo. Zoek maar wat uit en kleed je om.'

Rillend stond Karin in het stinkende, donkere toiletgebouwtje in haar ondergoed. Ze had naar het lichtknopje gezocht, maar er was helemaal geen licht. Waar moest ze dan haar make-up bijwerken?

De kou van de tegels trok op via haar benen naar haar buik. Ze trok snel de zwarte broek en het zwart truitje aan en schoot weer in haar schoenen.

Buiten was Joey druk bezig met camera en statief.

'Waar kan ik me opmaken?' riep ze.

'Auto,' antwoordde hij zonder op te kijken.

In de auto stifte ze opnieuw haar lippen. Haar ogen leken nog wel goed. Zo moest het maar. Als Joey het anders wilde, hoorde ze het wel.

Maar Joey lette nauwelijks op haar gezicht. Hij schoot de ene foto na de ander.

Toen ze voor haar gevoel de hele koffer aan had gehad, hield Joey een bikini met tijgerprint omhoog.

‘Zou je nu deze tot slot aan willen trekken?’

Karin slikte. Ze zag in een oogopslag dat het broekje een string was. Moest ze poseren in dat minuscule ding en dan met dit weer? De zon scheen niet eens meer, maar was verdwenen achter een grijze wolk. Ze keek Joey onzeker aan. ‘Kom op, dat hoort er ook bij. Om het beeld compleet te krijgen, begrijp je?’ Hij kwam naar haar toe en sloeg even zijn armen om haar heen.

Karin rilde.

‘Heb je het koud? Weet je wat we doen? We eten eerst een hapje. Ik heb lekkere broodjes in de auto. Kom maar.’ Hij nam haar mee naar de auto en duwde haar naar binnen.

Uit de kofferbak haalde hij een papieren zakje met belegde broodjes en een thermoskan koffie. Hij kwam naast haar zitten en schonk een kop koffie in. Uit het dash-boardvakje pakte hij een klein flaconnetje en deed daarvan een flinke scheut in de koffie. ‘Daar word je wel weer warm van.’

De slok brandde door Karins slokdarm naar beneden. Ze hoestte. ‘Wat is dat voor spul?’

‘Iets om lekker warm van te worden. Drink nou maar.’

Met haar handen om de kop gevouwen dronk ze haar koffie met kleine slokjes op. Ze werd er inderdaad warm van. Joey sloeg zijn armen om haar heen. ‘Zo beter?’

Karin knikte.

‘En nu een broodje.’ Joey hield haar de zak voor en schonk

vervolgens de kop weer vol met koffie. Opnieuw draaide hij de dop van het kleine flaconnetje.

‘Weer een beetje bijgekomen?’ vroeg Joey toen ze alles op had.

‘Ja,’ zei Karin doezelig. Ze voelde Joey’s handen onder haar shirt over haar borsten gaan. Zijn vingers speelden met haar tepels. Ze begon te giechelen.

‘Doe je nu die bikini aan?’ Joey’s lippen streelden langs haar oor.

In de tijgerprint-bikini kwam Karin het toiletgebouwtje uit. Joey floot bewonderend. Ze lachte. Ze voelde zich zo licht in haar hoofd. Wel lekker. Had ze hier nu zo tegenop gezien?

‘Beweeg eens wat!’ riep Joey, terwijl hij de camera op haar richtte.

Met een elegante beweging van haar hoofd zwaaide ze haar haren over haar schouder.

‘Heel mooi. Ja, prima.’ De camera klikte.

‘Draai eens om. Ja, zó.’

Onophoudelijk klikte de camera.

Als vanzelf bewoog ze met haar lijf.

Toen Joey met een handig gebaar haar topje losmaakte, legde ze even, in een verschrikt gebaar, haar handen op haar borsten.

‘Laat gaan!’ Joey richtte de camera. ‘Doe je haar eens omhoog!’

Langzaam liet Karin haar handen van haar borsten glijden.
'Heel goed!' Joey nam de ene foto na de andere.
Als in trance bracht Karin met twee handen haar haar omhoog
en hield haar hoofd een beetje scheef.
Ze lachte uitdagend toen Joey de camera liet zakken en
langzaam op haar toekwam.

13.

‘Waar was je vandaag?’ Debbie’s stem tetterde pijnlijk schel in haar oren.

Karins hoofd werd langzamerhand weer helder. Toen Joey haar om twee uur thuis had afgezet, was ze als een blok in slaap gevallen.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze verdwaasd.

‘Vijf uur.’

‘Vijf uur?!’ Karin keek op haar horloge. Dan had ze drie uur achter elkaar geslapen. Haar hoofd bonsde en haar mond was kurkdroog.

‘Was je ziek?’

‘Ja,’ zei Karin suffig. ‘Ziek.’

‘Ziel,’ zei Debbie medelevend. ‘Erg?’

‘Nee.’

Traag drongen de beelden van wat er gebeurd was tot haar door. Ze drukte een vuist tegen haar mond. Wat had ze gedaan? Hoe had ze zich in vredesnaam bijna in haar blootje kunnen laten fotograferen?

‘Was je soms ongesteld?’

‘Deb?’

‘Ja?’

‘Die foto’s hè, wat voor foto’s heeft Joey van jou genomen?’

‘Van alles.’

‘Ook, eh ook zonder bovenstukje?’

‘Tuurlijk. Anders krijgen ze toch geen goed beeld?’

‘O.’ Karin voelde zich rustiger worden.

‘Da’s echt heel gewoon hoor in de fotowereld,’ zei Debbie.

‘Maak je geen zorgen.’

‘Nee, doe ik ook niet.’

‘Maarreh, ik dacht dat je ziek was.’

‘Niet echt. Joey heeft gisteren en vandaag foto’s van me genomen.’

‘En?’

‘Wat en?’

‘Heb je een opdracht?’ wilde Debbie weten.

‘Voor een make-up lijn. Tenminste, dat zei Joey.’

‘Hartstikke goed. Ik voor kleding. Mag ik jouw foto’s ook zien?’

‘Joey heeft ze.’

‘Is het aan tussen jullie?’

‘Ik geloof het wel.’

Pijnlijk helder herinnerde ze zich opeens hoe ze zich aan het eind van de fotosessie tegen hem aan had gedrukt. Hoe hij haar overal gezoend had. En zij hem.

‘Ik wist het,’ zei Debbie triomfantelijk. ‘Ik wist het. Ik zag meteen dat hij gek op je was.’

Op dat moment ging de deurbel. ‘Wacht even.’ Karin legde

het toestel neer.

Toen ze de voordeur opendeed, stond er een jongen met een enorme bos rode rozen. Aan de stoeprand stond een bestelbusje van bloemenzaak 'De Roze Roos' geparkeerd.

'Alsjeblieft.' De jongen stak Karin het boeket toe.

'Voor mij?' Verbluft pakte ze het aan.

'Als jij tenminste Karin bent.'

'Dat ben ik.'

'Nog een prettige dag verder.' De jongen draaide zich om.

Karin las het kaartje. *Voor mijn allerliefste Karin, stond erop, om niet te vergeten dat je voor mij meer bent dan alleen een model. Om niet te vergeten dat je mijn meisje bent.*

Met de bloemen in haar armen geklemd vloog ze terug naar de telefoon.

'Hij heeft bloemen gestuurd,' gilde ze. 'Een heel boeket.'

'Dik aan dus,' constateerde Debbie, 'gefeliciteerd.'

'Dank je,' zei Karin met haar neus in de rozen.

'Je moet trouwens de groeten hebben.'

'Van wie?'

'Je aanbidder in de klas.'

'Hè nee.'

'Ja echt wel.'

'Hij kan ze houden, die groeten.'

'Dat vertel je hem morgen dan maar zelf.'

Karin giechelde. ‘Doe ik, maar ik ga nu mijn bloemen in het water zetten anders verleppen ze.’

‘Doe dat. Tot morgen.’

‘Doei, doei.’ Met een gelukzalige glimlach legde Karin de telefoon neer en duwde haar neus nogmaals in het boeket.

14.

‘Wat een schitterende rozen.’ Ank liep naar de grote vaas waarin het boeket prijkte.

‘Ja hè?’ Karin stak, zonder haar blik van de televisie af te wenden, haar hand in haar broekzak. Een punt van het kaartje prikte in haar vinger. Daar had Ank niks mee te maken.

‘Hoe oud is die vriend van je?’

‘Hoezo?’

‘Nou ja, een gewone schooljongen stuurt meestal niet zo’n rozenpracht.’ Ank ging naast haar op de bank zitten.

‘Wie zegt dat het een gewone schooljongen is?’ Het was eruit voor ze het wist. Shit, wat een sukkel was ze toch ook.

Nu vroeg Ank natuurlijk verder. Daar had je het al.

‘Geen schooljongen?’ Ank keek opeens een beetje gealarmeerd opzij. ‘Wat voor jongen dan? Vertel eens wat meer over hem.’

‘Het is een jongen die ik ontmoet heb. Via Debbie, heb ik toch gezegd.’

‘Toch niet via internet hè?’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik ben niet achterlijk.’

‘Maar hoe dan?’

Karin dacht haastig na. Wat moest ze zeggen? Ze wilde niet zeggen dat Joey een fotograaf was die foto’s van Debbie had

gemaakt. Haar moeder zou honderden vragen hebben en hem misschien wel willen zien. Nee, als die foto eenmaal gepubliceerd was, dan zou ze het wel vertellen. Dat zou een complete verrassing zijn.

‘Is het een leraar van je school misschien?’

Karin schoot in de lucht. ‘Een leraar? Jek.’

Ank greep de afstandsbediening en deed de televisie uit.

‘Wat doe je nou? Dit is mijn lievelingssoap.’

‘Karin, kijk me aan. Wat is het voor een jongen en hoe heb je hem precies ontmoet?’

‘Je vertrouwt me niet. Je zegt altijd dat je mijn vriendin wilt zijn, maar nu gedraag je je als een moeder.’

‘Omdat ik bezorgd om je ben.’

‘Dat is helemaal niet nodig.’

‘Stel me toch maar even gerust.’

‘Oké dan,’ zuchtte Karin. ‘Debbie heeft een vriend, een jongen uit zes atheneum en die jongen heeft een broer die studeert.’

‘Hoe oud?’

‘Eenentwintig.’

‘Eenenwintig? Jij bent net zestien.’

‘Nou en? Dan schelen we vijf jaar.’

‘En wat studeert hij dan?’

‘Psychologie.’

‘Lieverd, doe je wel voorzichtig?’

Kreeg ze dat. Karin voelde dat ze een beetje rood werd. ‘Natuurlijk.’

‘Zo’n oudere jongen wil natuurlijk meer dan jij.’ Karin voelde hoe haar moeder voorzichtig even haar wang aanraakte. ‘Misschien moeten we langs de huisarts voor de pil.’ ‘We? Dat regel ik zelf wel.’

‘En condooms. Denk erom dat je niet zonder condoom vrijt. Je kunt de meest akelige dingen oplopen.’

‘Weet ik.’ Karin pakte de afstandsbediening uit haar moeders hand. ‘Mag ik nu verder kijken, mam?’ Het laatste woord sprak ze nadrukkelijk uit.

Haar moeder sloeg een arm om haar heen. ‘Ik houd van je Karie, ik houd zielsveel van je.’

Karin gaf haar moeder een zoen op haar wang. ‘Weet ik toch en ik ben voorzichtig. Echt.’

‘Dan is het goed.’ Haar moeder nam haar gezicht tussen haar beide handen en gaf haar een zoen op haar voorhoofd. ‘Grote dochter van me.’

Karin lag in haar bed en de gedachten maalden door haar hoofd. Ze had Ank niets verteld over Joey omdat ze haar wilde verrassen, maar ook omdat ze bang was dat haar moeder het niet zou vertrouwen.

Die gedachte bleef spoken. Ze haatte zichzelf erom. Joey was zo lief en vriendelijk. Hij deed niks wat ze niet wilde.

‘En vanmiddag dan?’ klaagde een eigenwijs stemmetje in haar hoofd. ‘Waarom had hij je bovenstukje losgemaakt? Wilde je dat dan wel? Wilde je echt poseren in die tijgerprint-bikini met die belachelijke string? Is dat wel normaal voor een fotomodel?’

‘Natuurlijk is dat normaal,’ sprak ze zichzelf streng toe. ‘Debbie zegt ook dat dat erbij hoort. Om het beeld compleet te krijgen.’

‘Is het normaal dat je vriend iets in je koffie doet?’ zeurde het stemmetje verder.

‘Dat deed hij omdat het zo koud was,’ weersprak ze.

‘En om je uit de kleren te krijgen, vast en zeker,’ zei het stemmetje triomfantelijk.

‘Ik hoefde het niet op te drinken, hoor,’ legde ze het stemmetje het zwijgen op. ‘Daar koos ik zelf voor.’

In elk geval is het beeld nu compleet, hield ze zichzelf voor. Dit hoefde niet nog een keer.

Ze dacht aan het boeket rozen. Hij hield van haar. Hij hield echt van haar. En zij van hem.

15.

Van Deyssel, de leraar Nederlands, was bezig de proefwerken terug te geven.

Hij legde de blaadjes voor hen neer. Een acht! Karin pakte haar agenda om het cijfer erin te schrijven.

‘Shit, een vier.’ Met een boos gezicht frommelde Debbie haar blaadje tot een prop en liep naar voren om hem in de prullenbak te mikken.

Anouk die voor hen zat, draaide zich om. ‘Was dat je vriend, laatst?’

Karin zei niets.

‘Zeg nou, is het je vriend of niet,’ drong Anouk aan.

‘Heb je niks mee te maken,’ zei Karin verbeteren.

‘Sneeu voor Taco. Die is ook op je, hè Taco?’ Anouk verhief haar stem. ‘Ja toch Taco, jij bent toch op miss kakkie?’

Karin zag dat Taco rood werd.

‘Miss kakkie is al bezet hoor. Dus daarom heb je je zo opgetut, voor dat dure vriendje van je.’

‘En Debbie heeft ook een vriendje, toch? Die rijdt in dezelfde kar rond,’ voegde Irene eraan toe.

‘Kunnen ze mooi aan partnerruil doen.’ Anouk boog zich samen met Irene gierend van de lach over hun tafel heen.

‘Wat hebben ze?’ vroeg Debbie die net terugkwam.

Karin haalde haar schouders op. Ze probeerde zich niks van die twee aan te trekken, maar dat viel niet mee, helemaal niet toen Anouk een fluisterend verhaal hield tegen de twee meisjes voor hen.

Waarom zei Van Deyssel nu niet dat het stil moest zijn? Die zat lekker voor de klas achter zijn krantje. In de tweede fase is zelfwerkzaamheid het allerbelangrijkste, zei hij altijd, dus ga zelf maar gauw aan het werk. Dat de helft dat niet deed en dat het altijd rumoerig was in zijn lessen, leek hem niets te kunnen schelen.

Karin pakte haar boek en haar studiewijzer en begon de opdrachten, die er voor vandaag op stonden, te maken.

Haar handen trilden en ze had Anouk het liefst met haar boek op haar hoofd geslagen.

‘Je moet je niks van ze aantrekken,’ zei Debbie, terwijl ze ook haar studiewijzer uit haar tas haalde.

‘Jou hoeven ze niet te hebben, mij altijd.’

‘Ach joh, zo zijn ze.’ Ze zuchtte toen ze de opdracht zag. ‘Ik snap het niet.’

‘Niks aan.’ Karin boog zich naar Debbie toe om het haar uit te leggen. ‘Kijk, je moet eerst deze tekst lezen en dan moet je aangeven welke alinea’s bij elkaar horen.’

‘Ja maar hoe?’ klaagde Debbie. ‘Ik kan dat niet.’

‘Je moet letten op de kernzinnen.’

‘O nee, nou snap ik het. De kernzinnen, dat ik daar niet eerder

op gekomen ben.’ Debbie stak haar tong uit.

‘Nou, doe het dan zelf.’

‘Neehee, doe nou niet zo flauw en vertel me wat kernzinnen zijn.’

Met de hoofden dicht bij elkaar begonnen ze aan hun opdracht.

Toen de bel was gegaan en iedereen naar buiten dromde, stond Holthuis ineens voor haar neus. ‘Heb je er nog over gedacht?’

Haastig zocht Karin in haar geheugen. Opeens wist ze het weer. De hardloopleague. Ze had er geen moment meer aan gedacht.

‘Doe het nou maar. Ik zit te springen om talent.’

Karin bloosde. ‘Hoe weet u nou dat ik talent heb?’

‘Talent ruik ik altijd van verre. Die loop van je, perfect!’

‘Wanneer is de training?’

‘Woensdag en vrijdag na schooltijd.’

Karin dacht na. Het leek haar eigenlijk wel heel leuk om zoiets te doen. Was meteen een goede manier om haar gewicht op peil te houden. Joey hield vast niet van dikke meiden. En trouwens, dikke modellen bestonden niet.

‘Oké dan,’ zei ze.

‘Kom je vanmiddag meteen?’

Karin kuchte. Stel je voor dat Joey vanmiddag voor niks

kwam. 'Nee, dan kan ik niet, maar volgende week woensdag ben ik er.'

'Mooi zo.' Holthuis knikte haar toe. 'Je zult zien dat het leuk is. Ik heb een groepje prima meiden.'

Debbie kwam naast haar staan. 'Kom je nog? Jurgen en Joey staan er al.'

'Ga maar gauw. Laat je vriendje niet wachten.' De gymleraar lachte even. 'Woensdag zie ik je.'

'Wát ga je doen?' Joey draaide zich om en nam haar onderzoekend op. 'Wat moet je nou in zo'n hardloopleuk club?'

'Hardlopen natuurlijk.' Debbie sloeg haar arm om Karins schouder. 'Ze is goed hoor.'

'Nou, goed.' Karin haalde haar schouders op.

'Ja, hartstikke goed en dat weet je best,' zei Debbie beslist.

'Verbaast me niks,' zei Joey. 'Je hebt een atletisch lijf. Hardlopen is een goede manier om je spieren te trainen en in conditie te blijven. En een goede conditie is erg belangrijk voor een model.'

'Maar...' begon Jurgen.

'Echt leuk voor je,' onderbrak Joey hem, 'zo'n club. Maarreh, wel genoeg tijd overhouden voor mij en je fotocarrière, hè!'

'Tuurlijk.'

Joey glimlachte even. 'Dan is het goed. Hoe vond je m'n rozen eigenlijk?'

Karins hart maakte een sprongetje. ‘Mooi.’

Joey strekte zijn hand naar haar uit en pakte de hare. ‘Je bent lief.’

16.

Karin keek naar de hoofden van Jurgen en Joey die gebroederlijk boven haar foto's hingen. De foto's notabene waar zij bijna in haar blootje opstond. Ze schaamde zich hartstikke dood. Wat had Jurgen daarmee te maken?

'Jurgen beoordeelt mijn werk altijd, daarom,' had Joey uitgelegd.

Eerst had ze de 'gewone' foto's zelf bekeken. Mooi waren die geworden. Toen Joey de bikinifoto's op tafel had gelegd, was ze daar wat ongemakkelijk van geworden, helemaal toen Joey had gezegd dat ze een mooi lijf had. Daarop had Jurgen ernstig geknikt en haar keurend opgenomen, alsof ze het over een meubelstuk hadden.

'Wat gaan jullie nu met mijn foto's doen?'

'Die komen in je portfolio,' antwoordde Debbie deskundig, terwijl ze lui onderuitgezakt op de bank lag. 'Ieder model heeft er een.'

'Precies.' Joey knikte. 'Man, als ik dit aan m'n baas laat zien...'

'Ook die blote foto's?' vroeg Karin verschrikt. 'Dat wil ik niet, hoor.'

'Denk je dat zijn baas nog nooit een blote meid heeft gezien?' vroeg Jurgen bot.

Karin knipperde met haar ogen.

Joey keek haar aan.

‘Hé, wat is dat nu, traantjes? Kom eens hier.’

Schoorvoetend liep Karin naar hem toe.

Joey pakte haar hand en trok haar op schoot. ‘Lieve schat, het is echt normaal dat er van ieder model ook een paar blote foto’s in haar map zitten hoor. Dat is...’

‘Om het beeld compleet te maken,’ vulde Karin aan. ‘Dat weet ik wel, maar ik vind het niet leuk. Het gaat toch om die make-up?’

Joey veegde met zijn duim de tranen weg. ‘Misschien kunnen we in dit geval die foto’s weglaten?’ Vragend keek hij Jurgen aan.

Die haalde zijn schouders op. ‘Ik vind het best, maar dan is de kans op aanbiedingen wel kleiner natuurlijk.’

‘Ik wil toch geen blote foto’s in mijn map.’

‘Wat ben je ook nog een baby.’ Joey trok haar dichterbij tegen zich aan. ‘Jij je zin. Ik heb trouwens een verrassing. De man die over die make-up foto’s moet beslissen, was razend enthousiast over je, louter en alleen op grond van de eerste foto’s die ik van je gemaakt heb. De tweede serie aan het meer heeft hij nog niet eens gezien. Hoe vind je dat?’

‘Waar kom ik dan in?’

‘Ken je de glossy *Hi girlzz*?’

‘Natuurlijk,’ zei Karin verrast. ‘Kom ik daar in?’

‘Absoluut.’

‘Cool!’ Karin sprong van Joey’s schoot en strekte haar handen hoog boven haar hoofd. ‘We worden beroemd, Debbie. Je zult het zien!’

Debbie knikte een beetje afwezig.

Karin pakte haar bij haar armen. ‘Hoor je me wel? We worden beroehomd!’ En ze trok Debbie met een vaartje mee in een rondedans door de kamer.

Karin leunde met haar hoofd tegen de hoofdsteen en zoemde een liedje. Joey floot zachtjes mee.

Toen ze bijna bij Karins huis waren, zette hij de auto aan de kant van de weg.

‘Waarom stop je?’ Verbaasd keek Karin hem aan.

‘Het spijt me echt dat ik je van streek heb gemaakt met die foto’s.’ Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar naar zich toe.

Karin zag zijn ogen ernstig in de hare kijken.

‘Het is goed,’ zei ze.

‘De meeste meiden vinden het geen probleem. Maar jij bent anders. Jij bent bijzonder.’ Hij zoemde haar op haar wang.

Karin streek met haar hand door zijn haar.

‘Ik heb wat.’ Joey grabbelde in de zak van zijn jas. Hij haalde er een klein plat pakje uit dat verpakt was in een zilveren met rode roosjes bedrukt papiertje. ‘Ik heb iets voor je gekocht,

vanmiddag. Ik eh, ik ben blij dat ik nu eindelijk het goede model heb gevonden, maar ik ben nog blijer dat je voor mij meer bent dan alleen model.' Hij gaf haar het pakje. 'Voor jou.'

Karin voelde haar hart sneller kloppen onder haar T-shirt. 'Wat lief.'

'Pak maar uit.'

Met precieze vingers maakte Karin het plakband los en haalde het papier om het pakje weg. In haar hand hield ze een zwart fluwelen doosje met in gouden opdruk 'juwelier Scheich' erop.

'Maak open.' Joey sloeg zijn arm om haar schouder.

Voorzichtig tilde Karin het deksel op en daar lag in een bedje van roze watten een gouden kettinkje met een hartje dat bezaaid was met kleine glitters. Sprakeloos staarde Karin ernaar.

'Vind je het mooi?' vroeg Joey, toen ze helemaal niets zei.

'Prachtig.' Voorzichtig raakte ze met haar wijsvinger het hartje aan.

'Ik zal het je omdoen.' Joey pakte het kettinkje uit het doosje.

'Doe je haar eens omhoog.'

Gehoorzaam tilde Karin haar haar op. Ze voelde Joey's vingers in haar nek bezig het kettinkje vast te maken.

Karin deed de zonneklep naar beneden en bekeek zichzelf in de spiegel. Dit hartje betekende dat Joey van haar hield! Ze

duwde de zonneklep weer omhoog en sloeg haar armen om zijn hals. 'Dank je wel.' Ze drukte haar lippen op de zijne. Zachtjes trok hij haar tegen zich aan.

17.

Karin zat op de bank in de kleedkamer met haar rug tegen de muur geleund uit te puffen van haar eerste training. Holthuis pakte je wel aan. Wat een zware training. Ze voelde nu al dat ze een flinke spierpijn zou krijgen, maar dat gaf niet want ze voelde zich ondanks het feit dat ze behoorlijk uitgeput was toch fit.

‘Moe?’ Een meisje met blauwzwart haar kwam naast haar zitten.

Karin keek haar aan. Het meisje had een bruine huid en haar ogen waren zo donker dat je de pupillen bijna niet kon onderscheiden.

‘Ik ben Jolien. En jij bent Karin toch?’

Ze wachtte niet op antwoord.

‘Je bent goed!’ Jolien bukte zich om de veters van haar sportschoenen los te knopen. ‘Je komt uit Den Haag hè?’

Karin keek snel opzij, maar Joliens gezicht stond gewoon vriendelijk en belangstellend.

‘Hoe weet je dat?’

Jolien haalde haar schouders op. ‘Gewoon. Gehoord. Ik ken een boel mensen uit de vierde die allemaal zijn blijven zitten. Anouk is een stomme trut,’ ging ze verder. ‘Vorig jaar ook al.’ Jolien sloeg een handdoek om en liep naar de douches. Karin

keek haar na. Wat een lange en vooral ook gespierde benen. Karin trok haar sportkleren uit. Ze kon haar shirtje wel uitwringen. Een douche zou lekker zijn, maar... Ze keek aarzelend de kleedkamer door. Alle meiden waren druk kletsend bezig zich uit te kleden en niemand lette verder op haar. Tijdens de training waren ze gewoon aardig geweest, maar Karin wachtte nog steeds op het moment waarop ze zouden toeslaan, haar een duw zouden geven of een opmerking zouden maken.

Ze keek nog een keer rond en maakte toen het bandje van haar bh los, deed haar slipje uit en sloeg haar handdoek om. In de doucheruimte zag ze dat de douche naast die van Jolien nog vrij was. Ze hing haar handdoek op het haakje en zette de kraan open. De andere meisjes kwamen nu ook binnen.

‘Karin, we gaan zaterdagavond met een stel naar de film. Ga je mee?’ Het was een lang, slank meisje dat het vroeg. Zij had deze training steeds het fanatiekst meegedaan en ook het hardst gelopen.’

‘Ja doe dat!’ riep Jolien vanonder de douche vandaan. ‘Leuk.’ Karin zwierde haar haar naar achteren. Ze vroegen haar mee. Ze was hier niet de kneus van de klas.

‘Goed.’ Op datzelfde moment dacht ze aan Joey. Ze had de hele middag niet aan hem gedacht. ‘Als ik kan,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Tuurlijk kan je,’ zei Jolien.

‘Mijn vriend...’ begon Karin.

‘Dan neem je hem mee. Fay, Miek en Sanne nemen hun vriend ook mee.’

‘Ik zal wel zien,’ zei ze vaag.

Toen ze buitenkwam stond Joey met zijn rug tegen de auto geleund en zijn armen over elkaar op haar te wachten. Met de fiets aan haar hand liep ze langzaam op hem toe.

‘Ik zou toch fietsen vandaag?’

Hij sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar hard tegen zich aan. ‘Ik dacht, ik moet maar eens even horen hoe het gegaan is.’

Ze voelde zijn armen dwingend om zich heen. Voorzichtig wrikte ze om wat meer ruimte te krijgen, maar hij klemde haar nog vaster tegen zich aan en zoende haar krachtig op haar mond.

Karin wilde een stap achteruit doen, maar dat lukte niet. Ze draaide haar gezicht weg en zette zich schrap. ‘Niet zo hard.’

Op dat moment verslapt de harde, dwingende greep. ‘Hé, wat is er nou?’ Joey’s stem klonk liefkozend. Hij legde zijn handen om haar wangen. ‘Wat heb je?’

‘Nee, niks.’ Ze moest het zich verbeeld hebben.

‘Was de training leuk?’

‘Best wel.’

‘Ik vond het wel jammer dat wij nu niet met z’n tweetjes

konden zijn. En jij?’

‘Joey,’ begon ze aarzelend. ‘Ze gaan zaterdagavond naar de film.’

‘Wie “ze”?’

‘Een aantal meiden van de hardloopleub.’

‘En?’

‘Ze vroegen of ik meeding en jij ook.’

‘Wij? Met hen?’

‘Ja. Dat vroegen ze.’

‘Ik ga liever met z’n tweetjes,’ zei hij beslist. Hij speelde een moment met een lok van haar haar. ‘Of wil jij graag?’

‘Niet per se.’

Op dat moment kwam Jolien met haar fiets de fietsenkelder uit. ‘Tot morgen,’ gilte ze naar Karin, terwijl ze het plein afreed.

Joey’s ogen flitsten even in haar richting. ‘Mooie meid,’ zei hij waardierend, terwijl hij Karins fiets in de kofferbak legde.

Karin beet op de nagel van haar duim. Jolien wás ook mooi. Logisch dat Joey dat ook vond. Op dat moment voelde ze Joey’s lippen langs haar oor glijden. ‘Maar jij bent de allermooiste,’ fluisterde hij. ‘Mijn allermooiste.’

18.

De volgende morgen in de eerste pauze kwam Jolien naar haar toe. ‘Was dat je vriend, gisteren, in die witte auto?’

‘Ja.’

‘En, gaan jullie mee, zaterdag?’

‘Nee, wij eh, wij gaan...’ Karins stem stakte.

‘Jammer.’ Jolien keek haar opmerkzaam aan.

‘Vind ik ook wel, maar... nou ja.’

‘Laat je niet door hem op je kop zitten, hoor!’

‘Tuurlijk niet.’

‘Wat doet die vriend van je eigenlijk?’ wilde Jolien weten.

‘Hij is fotograaf.’

‘Fotograaf?’ Jolien kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wat voor fotograaf? Voor een krant?’

‘Nee. Hij maakt modefoto’s en zo.’

‘Ook van jou?’

Karin knikte. ‘Ken je het blad *Hi Girlzz*?’

‘Tuurlijk.’

‘Nou daar kom ik in.’

‘Wauw, wat gaaf!’ Jolien stak haar duimen omhoog.

‘Wanneer?’

‘Weet ik nog niet. Binnenkort denk ik.’

‘Die meiden uit jouw klas zullen opkijken. Anouk ziet vast

groen en geel van jaloezie,' lachte Jolien,

'Net goed voor die trut.' Karin stak even haar tong uit.

'Denk je dat ze nog meer meiden kunnen gebruiken?'

Even voelde Karin een steek van jaloezie. Joey had gezegd dat hij Jolien mooi vond. En dat was ze ook. Met haar donkere huid en slanke benen zou ze vast een te gek model zijn.

'Misschien,' zei ze aarzelend. Toen zwaaide ze met een resoluut gebaar haar haar naar achteren. Jee, wat deed ze kinderachtig. Joey zag natuurlijk duizenden meisjes. Een meer of minder maakte niks uit. Hij was verliefd op haar, niet op die anderen. 'Zal ik het eens vragen?' bood ze aan

'Als je dat wilt doen.'

'Doe ik.'

'Hartstikke gaaf,' zei Jolien verheugd.

Op dat moment kwam Debbie aangelopen met twee bekertjes koffie. 'Au, ik brand m'n vingers.' Ze zette de bekertjes zo snel neer dat er een golf over de rand gulpte.

'Denk jij dat ze nog meer modellen kunnen gebruiken, Deb?' vroeg Karin.

Debbie haalde haar schouders op. 'Misschien.'

'Hoe ben jij er eigenlijk in gekomen, Debbie?' wilde Jolien weten. 'In de modellenwereld, bedoel ik.'

'O, ik ontmoette Jurgen in de vakantie. Ik had een doodsaaï vakantiebaantje en daar kwam ik hem tegen.'

‘Waar?’

‘Bij een supermarkt. Ik werkte daar en hij kwam er elke dag zijn boodschappen doen.

‘En toen?’ wilde Jolien weten.

‘Nou, eerst niks eigenlijk. Ik zag hem en hij zag mij en op een dag vroeg hij me mee uit. En na een poosje vroeg hij of ik geen zin had om te poseren. Eerst voor hem en later voor Joey.’

‘Eerst voor hem?’ vroeg Karin verbaasd. ‘Waarom?’

‘Nou ja, hij wilde weten of ik wel fotogeniek genoeg was, snap je?’

‘Maar is Jurgen dan ook fotograaf?’ vroeg Karin verbaasd.

‘Een soort. Eigenlijk meer een filmer.’

‘Wat voor films maakt hij dan?’

‘O, van alles,’ zei Debbie vaag.

‘En daarna maakte Joey foto’s?’ constateerde Karin.

‘Ja.’

‘Kom jij ook in *Hi girlzz*?’ vroeg Jolien.

Debbie knikte, maar haar gezicht stond een beetje strak.

‘Nou ik ben benieuwd of ik er ook nog bij kan,’ zei Jolien.

‘De drie hi girlzz,’ giechelde Karin.

‘Vet cool!’ Jolien maakte een danspasje.

‘Kijk eens wat vrolijker.’ Karin sloeg een arm om Debbie heen. ‘Dit wordt hartstikke gaaf! Wedden?’

19.

Toen Karin de fietsenkelder uitkwam, zag ze de witte auto staan. Jurgan zat achter het stuur, met Joey ernaast en Debbie zat al achterin.

Het was onverwachts dat Joey er ook bij was. Ze hadden het gisteren namelijk niet afgesproken.

Joey stapte uit. 'Ha Karin. Stap maar gauw in!'

Karins hart maakte een huppeltje. Wat een stuk was hij toch. Ze wilde bij hem zijn en verder niets.

'Nou, komt er nog wat van?'

Of het nu door de bevelende toon kwam of niet, maar ze schudde haar hoofd. 'Ik fiets.'

'Dan fiets ik ook!' Joey klapte de autodeur dicht, greep haar fiets en sprong op het zadel.

'En ik dan?'

'Spring maar achterop!' Joey fietste langzaam weg.

Even keek Karin hem verbouwereerd na, maar toen zette ze een sprintje in en sprong achterop.

Joey slingerde over de weg.

'Pas een beetje op.' Karin greep hem geschrokken bij zijn jas.

'Houd me maar goed vast.' Hij greep haar hand en legde die om zijn middel. 'Groot gelijk dat je liever met z'n tweetjes

wilde.'

'Maar...' begon Karin.

'Waar gaan we heen?'

'Weet ik toch niet.'

'Wat is dat nou?' Joey keek achterom en botste bijna tegen een geparkeerde auto.

'Kijk voor je, gek,' gilte Karin.

Joey slingerde zo heftig dat ze bijna haar evenwicht verloor. Ze greep zich haastig steviger vast.

'Oké, als jij het niet weet, dan weet ik het wel.' Joey trapte stevig door.

'Waarheen?'

Joey antwoordde niet. Karin keek naar zijn dikke, donkere haar, zijn brede schouders in zijn bruinleren jack en zijn lange spijkerbroekbenen die de trappers snel rond lieten draaien. Zij legde even heel licht haar wang tegen zijn rug. Het leer voelde koud aan haar huid.

'Joey?'

'Ja, wat is er?'

'Kun je nog meer modellen gebruiken?'

'Hoezo?'

'Nou, ik ken een meisje en die leek het ook wel leuk.'

'Wat voor meisje?'

'Een meisje van de hardloopclub.'

'Misschien later eens, ik heb op het moment genoeg meiden.

En daarbij komt ook nog dat ik het al druk genoeg heb met jou. Jij bent niet alleen mijn model, maar ook nog mijn vriendin. Toch?’ Hij keek weer achterom.

Karin knikte.

Joey keek weer voor zich. ‘Jij bent mijn vriendin en dat komt op de eerste plaats. Daarom vond ik het goed dat je bij die hardloopleub bent gegaan.’

‘Hoezo, vond jij dat goed? Dat beslis ik toch zelf?’

Joey antwoordde niet.

Karin beet op de nagel van haar duim. ‘Zeg eens.’ Ze trok aan de mouw van zijn jasje. ‘Dat beslis ik toch zeker zelf?’

‘Het leven van een model wordt nu eenmaal bepaald door strenge regels. Het is best lastig dat je niet altijd beschikbaar bent.’ Joey remde en Karin sprong van de bagagedrager.

‘We zijn bij jouw huis.’ Ze keek langs de gevel omhoog.

‘Klopt helemaal.’

‘Wat gaan we hier doen?’

Joey lachte. ‘Wat dacht je?’

‘Ik eh...’ Karin kon zichzelf wel slaan om haar gehakkel.

Joey pakte haar hand. ‘Even iets drinken. Wat dacht jij?’

‘Niks.’

‘Jawel, je dacht iets.’

Karin kuchte.

‘Ik dacht dat je het leuk zou vinden om met zijn tweetjes te zijn. Of niet?’

‘Ja dat wel, maar...’

‘Een feestje voor twee.’ Joey knipoogde. ‘Kom, zet je fiets maar op slot.’

Gehoorzaam drukte Karin het lipje van het slot naar beneden en haalde het sleuteltje eruit.

‘Waarom wil je je shirtje niet uittrekken?’

‘Daarom niet,’ zei Karin koppig.

Joey streelde onder haar shirt haar blote schouder. ‘Je hoeft niet bang te zijn.’

‘Ik ben ook niet bang.’ Maar Karin wist dat ze het wel was. Ze voelde dat hij verder wilde gaan, dan zij wilde.

‘Ik heb je toch al bijna naakt gezien en toen vond je het wel goed.’

Karin sloot haar ogen.

‘Toen vond je het maar wat lekker. Ik merkte dat je best verder wilde.’

Ze kneep haar ogen stijver dicht.

Zijn hand gleed over haar rug naar de sluiting van haar bhbandje. Met één beweging had hij het los.

‘Niet doen.’

‘Als een meisje nee zegt, bedoelt ze ja.’

‘Helemaal niet,’ zei ze verontwaardigd.

‘Grapje.’ Zijn lippen streelden haar wang.

Karin ontspande zich enigszins.

‘Ik doe niks wat jij niet wilt, echt niet. Als jij er nog niet aan toe bent, dan wacht ik.’

Joey's handen gleden langzaam langs haar haar over haar rug naar beneden.

Karin zuchtte diep. Het was fijn hem overal te voelen, maar ze wilde nog niet echt met hem naar bed. Over een poosje.

En hij respecteerte dat. Ze hoefde niet bang te zijn.

‘Kom,’ zachtjes trok hij haar mee.

Karin hield haar adem in.

Joey plofte neer op een stoel en trok haar op schoot.

Karin herademde, maar toch lukte het haar niet om zich helemaal te ontspannen.

20.

Nog drie mensen voordat zij aan de beurt was. Telkens ging de deur van de wachtkamer open en dan riep de dokter een nieuwe patiënt binnen.

Hij ziet er aardig uit, stelde ze zichzelf gerust. Niks om je zorgen over te maken. Toch voelde ze haar hart in haar keel kloppen.

‘Karin van Tijn.’ De deur zwaaide open.

Karin kwam overeind.

‘Een nieuwe patiënt.’ De arts stak zijn hand uit. ‘Je komt uit Den Haag hè? Jullie huisarts daar heeft alle gegevens al doorgestuurd. En wat kan ik voor je doen?’ vroeg hij, toen ze even later tegenover hem aan een groot bureau zat.

Karin kuchte. ‘Ik wil graag de pil.’

‘Juist.’ De dokter zette zijn vingertoppen tegen elkaar aan.

‘Je hebt een vriend?’

‘Ja.’

‘En hoe oud ben je?’

‘Zestien.’

‘En waarom wil je de pil?’

‘Om niet zwanger te worden natuurlijk.’ Karin bewoog een beetje ongemakkelijk op haar stoel. Man, schrijf dat recept uit, dacht ze bij zichzelf.

‘Wil je met hem naar bed?’

‘Misschien.’

‘Je weet het nog niet, begrijp ik,’ zei de arts. ‘Heeft je moeder je hierheen gestuurd of je vriend?’

‘Geen van beiden.’

‘Je wilt goed voorbereid zijn als het zover is.’

‘Ja.’

‘Je vraagt je natuurlijk af waarom ik dat allemaal wil weten.’

Ze knikte.

‘Nou kijk.’ De arts legde zijn handen voor zich op het bureau.

‘Als jij de pil wilt gaan gebruiken, is dat prima, maar je moet het niet doen omdat een ander dat wil. Met je vriend naar bed gaan is geen verplichting.’

Karin keek hem wat verward aan.

‘Je moet alleen met hem vrijen als je het zelf echt wilt.’

Karin voelde zich warm worden. Zo meteen vroeg die man nog of ze dan zo graag met Joey naar bed wilde.

Maar dat vroeg de arts niet. ‘Ik meet even je bloeddruk.’ Hij bevestigde de band om haar arm en zette zijn stetho-scoop op de binnenkant van haar elleboog. Hij pompte de band op en luisterde geconcentreerd toen die leegliep.

‘Prima bloeddruk.’ Hij pakte zijn receptenblok en begon te schrijven.

‘Je moet de pil eerst drie weken slikken en dan een week niet. In die week komt je menstruatie. En pas daarna ben je

goed beschermd.’

‘Oké.’

‘Je weet zeker wel dat de pil alleen niet voldoende is?’

‘Ja.’

‘Kijk, ik heb hier een foldertje voor je over seksueel overdraagbare aandoeningen, de zogenaamde SOA. Lees dat maar eens door.’

‘Goed.’ Karin beet op de zijkant van haar wang. Ze wilde hier weg.

‘Gebruik altijd een condoom. En nogmaals, het allerbelangrijkste: doe geen dingen die je eigenlijk niet wilt!’ De arts keek haar doordringend aan.

‘Nee.’

‘Mooi, dan zie ik je over drie maanden terug voor een controle.’ Hij scheurde het recept uit zijn blok en gaf het haar.

21.

Met z'n vieren slenterden ze door het centrum. Jurgen en Debbie voorop, Joey en Karin erachter.

Joey had zijn arm om haar schouder geslagen. 'Fijn dat je toch mee bent gegaan.' Hij kuste haar op haar haren.

Karin zweeg. Gisteravond had hij haar gebeld en gevraagd of ze vanmiddag meeging. De training had hij weggewuifd. Eens een keertje niet, was toch niet zo'n probleem? Ze was nu al acht keer achter elkaar geweest.

'Heb je precies bijgehouden hoeveel keer ik getraind heb?' had ze verbaasd gevraagd.

Joey had gelachen. 'Elke keer dat jij niet bij me bent, is er één teveel, had hij gezegd. Zoveel houd ik van jou!'

Karin dacht aan Holthuis. Ze had gezegd dat ze zich niet zo fit voelde. Een griepje misschien.

Holthuis had meteen gezegd dat ze dan niet mocht sporten. Sporten en griep gaan niet samen. Die combinatie is zelfs levensgevaarlijk, had hij gezegd.

'Ik ga even bij de broeken kijken.' Debbie wees naar een grote kledingwinkel.

'Jij ook?' Joey trok haar mee.

Binnen stond Debbie al met een broek in haar handen.

'Is dit niks voor jou?' Joey prikte met zijn vinger in de buik

van een paspop die een superstrakke spijkerbroek droeg.

‘Ik weet niet.’

‘Toe joh, passen. Dat model staat je vast goed. Hier!’ Debbie pakte het model al uit de open kast en gaf hem aan Karin.

Samen verdwenen ze naar de pashokjes.

‘Zit hij niet erg strak,’ vroeg Karin aarzelend, toen ze het hokje uitkwam en zich in de spiegel bekeek.

‘Zit prima,’ zei Joey. Hij zat naast Jurgen onderuitgezakt op een bankje. ‘Vind je niet, Jurgen?’

‘Vind ik ook.’

Even later kwam Debbie te voorschijn. Jurgen floot even en zakte nog wat verder onderuit. ‘Doe maar.’

Karin stond zichzelf nog steeds in de spiegel te bekijken.

Zo’n strakke broek had ze nog nooit eerder gehad. Hij stond haar goed, dat wel. Ze was er slank genoeg voor.

Joey stond op, kwam achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Sexy hoor,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Ik koop ’m voor je.’

‘Waarom?’ vroeg Karin verbaasd. ‘Dat hoeft niet.’

‘Maar ik wil het.’ Joey klemde Karin voor een moment zo stijf tegen zich aan, dat ze even naar adem snakte.

Karin wrong zich uit zijn greep en draaide zich om. ‘Ik heb zelf ook geld.’

‘Nou en? Ik vind het leuk om je iets te geven.’

‘Ik weet niet,’ aarzelde ze. Ze verdween weer in het pashokje.

Ze had haar broek net uitgetrokken en op het haakje gehangen, toen Joey zijn hoofd om het gordijn heen stak. ‘Geef maar hier, ik reken hem voor je af.’ Hij pakte de broek en liep ermee weg.

Verward trok Karin haar eigen broek aan. Was het normaal dat een jongen zomaar voor zijn vriendin een broek betaalde?

Ze trok haar schoenen en jas aan en schoof het gordijn opzij. Joey en Jurgen stonden bij de kassa.

‘Debbie?’

‘Ja?’ Debbie schoof het gordijn van het pashokje naast het hare opzij.

‘Joey betaalt mijn broek.’

‘Nou en? Jurgen betaalt zo vaak iets voor mij.’

‘Ja maar, waarom?’

‘Hij heeft geld genoeg. Joh, geniet er toch van.’ Ze zwaaide naar Jurgen, die haar wenkte.

Samen liepen ze naar de jongens toe die net afgerekend hadden.

Ongemakkelijk pakte Karin de plastic tas van Joey aan. ‘Ik zal je terugbetalen.’

‘Komt niks van in. Dit is mijn cadeautje aan jou omdat ik zo blij ben dat je vanmiddag mee bent gegaan.’ Hij sloeg zijn arm om haar schouder en drukte een kus op haar slaap. ‘Kom, we gaan samen nog wat drinken bij Jurgen en Debbie.’

22.

Jurgen hield de videocamera op hen gericht terwijl Deb-bie en zij langzaam en uitdagend dansten op de muziek die hij had opgezet. Ze hadden allebei een glas in de hand dat steeds door Joey werd bijgeschonken.

Karin voelde zich wonderlijk licht in haar hoofd. Zorgeloos en blij.

‘Dames. Zouden jullie je shirt uit willen doen?’ vroeg Joey. Uitdagend trok Debbie haar shirtje over haar hoofd.

‘Jij ook Karin.’ De stem van Joey klonk vreemd ver weg. Ze schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Kom op.’ Joey kwam op haar toe en trok zijn shirt uit. ‘Nee.’

‘Wil je fotomodel worden of niet?’

Karin kon niet helder meer denken. ‘Ja. Nee. Niet waar zij bij zijn.’

‘Jurgen is wel wat gewend.’ Joey kwam achter haar staan en sloeg zijn armen om haar heen. Hij zoende haar in haar nek en zijn handen stroopten haar shirt omhoog zodat haar bh zichtbaar werd.

‘Heel goed, ga door,’ klonk de stem van Jurgen.

Als door een wesp gestoken, bewoog Karin haar schouders om die armen kwijt te raken.

Joey hield haar echter stevig vast en legde zijn handen op haar borsten.

‘Laat me gaan!’ Karin stootte met haar ellebogen naar achteren en was ineens los.

Ze draaide zich om, holde de kamer uit, pakte haar jas van de kapstok en rukte de voordeur open. Weg, ze wilde hier weg. Buiten gekomen begon ze te rennen.

‘Karin, wacht! Wacht nou even! Je begrijpt het niet.’

Karins benen voelden zwaar en haar hoofd bonkte. Ze voelde een hand op haar schouder. ‘Karin, rustig nou.’

Ze begon wild te snikken. ‘Dat wil ik niet.’

‘Hoeft ook niet,’ suste Joey. ‘Sorry. Ik dacht dat je het wel spannend zou vinden, net als Debbie, maar dat is dus niet zo. Stil nou maar.’ Hij streelde haar over haar haren.

Karin voelde zich rustiger worden.

‘Kom, ik maak nog een kop koffie voordat ik je naar huis breng.’

Op de bank lagen Jurgen en Debbie innig verstrengeld te zoenen. Debbie zwaaide even toen ze binnenkwamen.

In de keuken zette Joey het koffiezetapparaat aan en even later schonk hij twee kopjes vol.

‘Kijk eens.’ Hij gaf haar een kopje.

Karin vouwde haar beide handen eromheen en dronk met kleine slokjes.

‘Zo beter? Ik wil dat je gelukkig bent, Kaar.’

Ze zag hoe hij naar haar keek. Zo lief. Ze hield van hem.

‘Ik heb nog iets voor je gekocht.’ Joey haalde uit zijn broekzak een pakje in een zilveren met rode roosjes bedrukt papiertje te voorschijn. ‘Maak maar open.’

Verward pakte Karin het aan. ‘Nog een cadeautje?’

‘Jij bent mijn vriendin. Ik wil je nooit meer kwijt.’

Karin haalde de plakkertjes los en vouwde het papier terug. In haar hand had ze weer een zwartfluwelen doosje met in gouden opdruk *Juwelier Scheich* erop. Ze tilde het dekseltje op en haalde er een dun armbandje uit waaraan kleine, glinsterende hartjes hingen.

‘Past bij je ketting,’ zei hij.

Stil keek ze ernaar terwijl in haar hoofd de gedachten door elkaar wervelden. Deden jongens dat als ze verliefd waren?

‘Waar denk je aan?’ Joey legde zijn hand op de hare. ‘Zal ik je armband omdoen?’ Hij haalde de armband uit het doosje en bevestigde hem om haar pols. ‘Zo,’ zei hij even later. Hij nam haar gezicht tussen zijn handen en bedekte het met kleine kusjes.

Karin slikte. Ze was zo verliefd op hem, zo ontzettend verliefd. Hij hield echt van haar. Daarom gaf hij haar die mooie dingen. Nu weer dit prachtige armbandje. Zoiets gaf je toch alleen als je echt van iemand hield?

Ze sloeg haar armen om hem heen.

‘Zoeken wij een rustig plekje?’ Joey beet zachtjes in haar oorlelletje. ‘Kom.’ Hij trok haar mee de kamer uit, de trap op naar boven.

Karin liet zich meetrokken.

‘Hier.’ Hij deed een deur open. ‘De logeerkamer.’

Karin voelde zijn hand langs haar wang strelen.

‘We gaan even lekker liggen. Ik ben best moe geworden van dat geslenter door de stad en dat geren hier door de straat. Jij niet?’

Karin voelde zich week worden. Ze wilde wel en ze wilde niet.

‘Ik doe niets wat jij niet wilt, echt niet, maar je wilt wel.’ Joey hield zijn handen om haar heupen en trok haar dicht tegen zich aan. Zo leidde hij haar naar het bed en liet zich achterover vallen. Karin viel over hem heen.

Meteen bewogen zijn handen onder haar shirt, warm, voorzichtig en lief.

Karin sloot haar ogen. Ze voelde zich zweven.

Ze hield van hem, dat wist ze zeker. Absoluut zeker. Ze zoende hem zo heftig als ze nog nooit eerder gedaan had.

Zijn vingers streelden haar borsten, draaiden rondjes om haar tepels en kropen traag over haar blote buik naar beneden. Ze maakten de knoop van haar broek los en frunnikten aan de rits. Ze schoven moeizaam haar slipje omlaag en streelden de binnenkant van haar dijen.

Ze kreunde even.

‘Lekker?’ fluisterde hij in haar oor. Hij maakte zijn eigen broek los.

Zwaar en hijgend lag hij boven op haar.

‘Niet zonder condoom!’ zei ze schor.

Hij rolde van haar af, graaide in zijn broekzak en maakte even later het zakje voorzichtig open.

‘Zet jij ’m even z’n mutsje op?’ vroeg hij.

‘Ik?’ Karin rook de geur van rubber. ‘Hoe moet dat.’

‘Laat maar.’ Vakkundig schoof Joey het condoom om. ‘Dat leer ik je nog wel.’

Zijn hand duwde zachtjes haar benen een stukje uit elkaar, en toen gleed hij in haar. Een scherpe pijn benam haar de adem, maar de pijn ebde even snel weg als hij gekomen was.

Wild bewoog hij in haar, terwijl hij zijn lippen op de hare perste. Na een halve minuut rolde hij van haar af.

‘Wat is er?’ vroeg ze onzeker. ‘Doe ik het niet goed?’

‘Heel goed, schatje, heel goed, je bent een natuurtalent.’ Hij zoende haar snel en deed het condoom af.

Karin trok het laken tot aan haar kin omhoog en bleef stil liggen. Eenzaam. Wat voelde ze zich eenzaam en dat terwijl Joey naast haar lag.

Zwijgend reden ze naar Karins huis.

‘Nou dag,’ zei ze, toen de auto stopte.

Joey pakte haar bij haar bovenarm. ‘Wanneer zie ik je weer?’

‘Ik weet niet.’

‘Ik heb alweer zin in je.’

‘Ik moet naar binnen.’

‘Ben je blij met je armband?’ Hij trok haar langzaam dichterbij naar zich toe en sloeg zijn armen om haar heen met een onverwacht teder gebaar.

‘Ja, ik...’ Ze moest moeite doen om haar tranen binnen te houden.

‘Liefje, ik houd van je. De volgende keer zal het beter gaan. De eerste keer is het voor een meisje altijd een beetje moeilijk.’

Karin ontspande zich iets. Joey had vast gelijk. Het moest nog een beetje wennen. Ze legde haar hoofd op zijn schouder en zuchtte diep.

Zijn hand streelde door haar haar en kriebelde in haar nek. ‘Je zult zien dat het helemaal goedkomt.’

23.

‘Kom Karin, dat kun je beter. Wat heb je toch de laatste tijd? Je tijden zijn steeds onder de maat.’ Holthuis’ stem schoot uit. ‘Als het zo doorgaat kan ik je niet aan de wedstrijd volgende maand mee laten doen. Ben je ziek?’

Karin streek hijgend haar haar uit haar gezicht. Ze haalde haar schouders op.

‘Je verzuimt veel te vaak, meisje. Misschien moet je eens langs de dokter gaan, als je je niet goed voelt.’

Karin zei niets, maar deed verbeteren haar oefeningen.

Holthuis bleef nog even hoofdschuddend staan kijken en wendde zich toen tot een ander.

‘Hoe gaat het met je vriend?’ Jolien kwam naast haar staan. ‘Goed.’

‘En wanneer komen die foto’s nu uit?’

‘Binnenkort.’ Karin rekte haar rechterbeen. Dat was wat Joey steeds zei als ze ernaar vroeg. Binnenkort.

‘Ik ben benieuwd.’

‘Ja.’ Karin keek even opzij. Jolien was aardig. Ze had haar schouders opgehaald toen ze had gezegd dat Joey nu geen modellen nodig had. Jammer dan, had ze gezegd.

Jolien raakte even Karins arm aan.

Karin slikte een keer en knipperde met haar ogen. De tranen

zaten hoog de laatste tijd. Ze voelde zich helemaal niet fit. Moe en vaak hoofdpijn. Op deze manier werd het inderdaad niets met de trainingen en kon ze er beter mee stoppen.

‘Ga je zaterdag mee naar de Zevende Cirkel? Dat is een te gekke disco.’

‘Ik denk het niet.’

‘Waarom niet?’

‘Joey.’

‘Laat je toch niet op je kop zitten door dat vriendje van je. Omdat ie nu toevallig een paar leuke foto’s van je gemaakt heeft, is hij nog niet de baas!’

‘Het zit erop meisjes.’ Dat was Holthuis.

In de kleedkamer ging Jolien verder. ‘Jij bent er ook nog.’

‘Joey wil graag dat ik zoveel mogelijk bij hém ben.’

‘Is hij zo jaloers?’

Karin haalde haar schouders op. ‘Misschien. Maar dat vind ik niet erg.’

‘Nee, daarom kijk je zeker zo vrolijk de laatste tijd.’

Karin zweeg. Ze kon Jolien onmogelijk vertellen wat er aan de hand was.

Dat Joey vond dat het beter was, dat ze weg zou gaan bij de hardloopleub. Het kost je toch teveel tijd, had hij gezegd. Hij wilde die tijd met haar doorbrengen, want een uur zonder haar was voor hem een verloren uur.

Jolien zou haar voor stapelgek verklaren en misschien wel

zeggen dat ze moest kappen met Joey. Maar dat kon ze niet. Ze hield teveel van hem. Maar ze kon ook niet stoppen met de hardloopleague. Daardoor was het net uit te houden op school, had ze het gevoel er een beetje bij te horen, kon ze die rotmeiden uit haar klas aan.

En ze besteedde toch tijd genoeg aan hem? Bijna elke dag zagen ze elkaar. Ze wreef met haar hand over haar voorhoofd. Ze voelde de hoofdpijn die haar de laatste tijd steeds vaker overviel, alweer opkomen.

Toen ze naar buiten kwam, stond Joey op haar te wachten. 'Ik heb een verrassing voor je, alhoewel je het niet verdiend hebt. De hele middag heb ik me zelf moeten vermaken.' Hij sloeg zijn armen om haar heen.

Ze leunde even tegen hem aan.

'Vanavond om halftien uur heb ik een afspraak voor je kunnen regelen met de big boss. Hij beslist of jij het nieuwe gezicht voor zijn nieuwe make-up lijn bent.'

'Ik mag doordeweeks niet zo laat nog uit van mijn moeder.'

'Ja hoor eens, het heeft me moeite genoeg gekost om die afspraak te regelen. Het is ook belangrijk voor mij.' Hij nam zacht haar gezicht tussen zijn handen. 'Toe nou schatje, voor deze keer. Ik heb me steeds aangepast aan jou, doe jij nu ook een keer wat ik graag wil.'

'Maar...' begon Karin.

'Ik zal je een geheimpje verklappen. De big boss is zeer

enthousiast over jouw map met foto's, maar dat wist je al. Vanavond teken je het contract, negenennegentig komma negenennegentig procent zeker. Nou?' Joey's ogen straalden in de hare.

De telefoon ging vier maal over en klikte toen op het antwoordapparaat. 'Hallo, Ank en Karin zijn nog niet thuis. Na de piep kun je een boodschap inspreken en dan bellen we je terug.'

Karin haalde diep adem. 'Hoi, met Karin. Ik ga vanavond uit met Debbie en nog een paar mensen. Ik ben om een uur thuis. Doei.'

Resoluut zette ze haar mobiel af. Zo, nu was ze niet meer bereikbaar.

24.

‘Kijk eens een beetje omhoog.’ Debbie bracht voorzichtig de mascara aan op Karins wimpers.

Ze waren zich in Jurgens badkamer aan het optutten voor vanavond.

‘De big boss houdt van mooi, dus doe je best,’ had Joey gezegd.

Debbie en zij waren al meer dan een uur met make-up in de weer.

‘Zo, klaar.’ Tevreden bekeek Debbie het resultaat. ‘Mooi?’ Karin keek in de spiegel. ‘Is het niet een beetje té?’

‘Absoluut niet. Je moet vanavond goed voor de dag komen.’

‘Nu m’n nagels nog.’ Ze stak tien ongelakte nagels uit.

‘Welke kleur? Lila, paars of gewoon roze.’

‘Doe die roze maar.’

‘Wil je het zelf doen of zal ik?’

‘Jij.’

Zorgvuldig lakte Debbie Karins nagels.

Toen het klaar was, blies Karin ze droog. ‘Past mooi bij mijn kleren.’

Ze droeg haar nieuwe spijkerbroek met daarop een nieuw lila shirt dat ze ook nog had gekregen. Het shirt liet een smal strookje van haar buik bloot en kleurde goed bij de paarse tint

van haar broek.

Debbie had een strakke zwarte broek aan met daarop een zwart glittertruitje dat ook een stukje blote buik liet zien. 'Kom.' Debbie trok Karin voor de grote passpiegel die aan de binnenkant van de klerenkast hing. 'We zien er te gek uit.'

Karin keek naar haar spiegelbeeld. Ze kon maar moeilijk wennen aan haar nieuwe outfit. 'Heb jij ook al een contract getekend?' vroeg ze.

'Ja,' zei Debbie kort.

'Ook in een nachtclub.'

'Dat is heel normaal hoor.' Debbie begon haar eigen nagels te lakken met donkerpaars. 'In de modellenwereld worden de zaken vaak 's avonds afgehandeld.'

'Het is al acht uur,' zei Karin, met een blik op haar horloge. 'Tijd zat dus.' Debbie duwde haar haar nog wat beter in model. 'Hoef jij je ouders nooit te zeggen waar je bent?' wilde Karin weten.

'Neuh. Jij wel?'

'Mijn moeder wil altijd wel weten waar ik ben en ook hoe laat ik thuiskom.' Karin likte aan haar wijsvinger en veegde er mee over haar wenkbrauwen. Ze voelde zich een tikkeltje schuldig dat ze haar moeder zo voor het blok zette. Nou ja, vriendinnen hoefde je geen toestemming te vragen, suste ze haar geweten. Goedbeschouwd was het ook bespottelijk dat ze doordeweeks niet uit mocht. Deed Ank zelf ook, zo af en

toe.

‘Belachelijk.’ Debbie tikte met haar wijsvinger tegen haar voorhoofd.

‘Vinden jouw ouders dan alles goed?’

‘Ja. Dat maakt ze niks uit. Ik moet toch zelf weten wat ik doe?’

‘Ook als je ’s nachts niet thuiskomt?’

‘Tuurlijk. Mag jij zulke dingen dan niet?’

‘Ik denk het niet.’ Maar Karin wist wel zeker, dat Ank zoiets nooit zou goedvinden.

‘Dat pik je toch niet?’

‘Och.’ Karin haalde haar schouders op.

‘Nou, ik zou gek worden van dat gedoe. Ik weet zelf wel wat goed voor me is.’ Debbie sloeg haar arm om Karins schouder.

‘Makkelijk,’ meende Karin.

‘Och ja.’ Debbie zweeg een moment. ‘Ben jij al met Joey naar bed geweest?’ vroeg ze toen.

‘Eh ja.’

‘Eerste keer?’

‘Ja.’

‘Was je nog nooit eerder...?’

‘Nee, jij wel?’

‘Zo vaak.’

‘Zo vaak?’ Karin keek Debbie onderzoekend aan. ‘Heb je dan

al zoveel vriendjes gehad?’

‘Ja.’

‘Ga je dan zomaar met iemand naar bed?’

‘Soms.’

‘Jek.’ Karin trok een vies gezicht.

‘Je hoeft niet zoveel praatjes te hebben hoor, wacht maar tot...’ Ze brak opeens af.

‘Wacht maar tot wát?’

‘Niks.’

‘Komen jullie nog een keer?’ brulde Jurgen onder aan de trap.

‘Zeg nou.’

‘Laat maar.’ Debbie draaide zich om en liep de badkamer uit. Boven aan de trap bleef ze staan. ‘Hé, houd je taai vanavond hoor.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Gewoon.’

Achter elkaar daalden ze de trap af naar beneden.

‘Zeg nou.’ Karin trok Debbie aan haar schouder.

‘Laat me.’ Debbie trok geërgerd haar schouder weg.

Jurgen floot bewonderend. ‘Prachtig.’ Hij kneep Karin even in haar bil.

‘Ben je gek.’ Verontwaardigd draaide ze zich naar hem om en rook een lucht van alcohol.

‘Niet zo preuts, schat.’ Hij trok haar naar zich toe. ‘Moet je er maar niet zo lekker uitzien.’

Met een ruk trok ze zich los. 'Blijf van me af!'

Jurgen schaterde het uit. 'Lekker fel is ze. Heb je je handen zeker wel aan vol, Joey?'

Karin keek naar Joey. 'Zeg jij er eens wat van.'

'Jurgen vindt je gewoon een stuk. Dat ben je toch ook?' Hij kwam naar haar toe. 'Jurgen heeft een biertje teveel op,' fluisterde hij. 'Laat hem maar. Hij is mijn beste vriend.'

Jurgen had ondertussen zijn armen om Debbie heengeslagen. Joey pakte een lok van haar haar en hield die liefkozend in zijn hand. 'Je ziet er fantastisch uit en dat vind ik niet alleen. Denk erom, dat je straks vriendelijk doet.'

'Ik doe altijd vriendelijk.' Karin zwaaide resoluut haar haar naar achteren.

25.

Jurgen reed hard door de donkere straten. Karin zat samen met Joey achterin. Hij had zijn arm om haar schouder geslagen, fluisterde lieve woordjes en maakte grapjes.

Ze parkeerden de auto in een donker straatje.

‘Hier om de hoek is het.’ Jurgen pakte Debbie bij haar arm. Joey boog zich naar haar toe. ‘Heb ik je al gezegd dat je er fantastisch uitziet vanavond?’

‘Dit is minstens de tiende keer dat je het zegt.’ Karin trok de kraag van haar jas dicht om haar hals.

Jurgen bleef staan bij een grote donkere deur met koperbeslag. ‘Club Privé’ stond er op het naambordje naast de deur. Jurgen belde aan en even later werd er van de binnenkant een luikje geopend. Een man tuurde naar buiten, sloot het luikje weer en haalde de zware grendel van de deur.

De portier liet zijn blik goedkeurend langs de twee meisjes glijden. ‘Kom erin.’

Binnen was het vrij donker en rokerig. Langs de wanden waren zitjes gemaakt. De stoelen waren bekleed met donkerrode pluche. In het midden was een ronde dansvloer waarop een handvol paren rondjes draaiden.

Ze gingen aan de bar zitten en Jurgen bestelde drankjes.

Karin kreeg een glas voor haar neus met een oranje-rood

goedje dat zoetig rook

‘Is die afspraak hier?’ vroeg ze.

‘Jazeker. Zenuwachtig?’ Joey legde zijn hand even op de hare.

‘Een beetje.’ Voorzichtig nam ze een slokje. Lekker.

Ze nam nog een slok en voelde zich rozig worden.

Ze voelde de blikken van de mannen die aan de bar zaten. Een man die schuin tegenover haar zat greep een meisje van de bediening bij haar pols.

Het meisje lachte lief en plofte bij de man op schoot. Jasses, dat dat meisje dat wilde.

‘Dansen?’ Joey trok haar van de kruk af.

Jeetje wat voelden haar benen week. Ze moest niet meer drinken.

Samen liepen ze naar de dansvloer.

Karin leunde met haar hoofd tegen zijn schouder. Ze voelde hem overal. Ze leunde nog wat zwaarder tegen hem aan en sloot haar ogen. Zo moest het kunnen blijven.

‘Schatje, luister eens.’ Joey’s stem was dicht bij haar oor.

‘Zie je die man daar aan de bar, met die rode das?’

‘Links van die pilaar?’

‘Ja. Dat is nu mijn opdrachtgever.’

Karin zag een slanke man van een jaar of veertig met een knap gezicht. Zijn ogen namen haar onderzoekend op.

‘Luister eens naar mij.’ Hij pakte haar liefkozend bij haar kin.

‘Voor mij is het ook belangrijk dat dit goed verloopt. Misschien wil hij even alleen met je zijn om een paar dingen door te nemen. Oké?’

‘Maar jij kunt er toch wel bij blijven.’

‘Dat is niet de gewoonte.’

‘Maar ik vind dat prettiger.’

‘Kom nou maar mee.’ Met zijn arm om haar schouder bracht hij haar naar de bar. ‘Hier is ze, het meisje van de foto. Nog zo groen als gras, dus graag een beetje voorzichtig met haar.’ Hij gaf haar een klapje op haar bil. ‘Tot straks.’

‘Wat drink je?’ De man met de rode das stak zijn hand op naar de barkeeper.

‘Cola.’

‘Een cola en een whisky on the rocks.’

Nog geen minuut later stonden de drankjes al voor hen.

‘Op ons.’ De man met de rode das hief zijn glas.

Aarzelend deed Karin hetzelfde.

De glazen tinkelden tegen elkaar aan.

‘Dus jij wilt model worden, hoorde ik. Dat willen veel meisjes.’ Zijn ogen gleden vanaf haar gezicht langs haar lijf naar beneden.

Karin voelde dat ze bloosde en ze keek naar de dansende mensen. Joey stond te praten met een Chinees meisje met lang haar.

Jurgen en Debbie dansten. Een man met een dikke buik tikte

Jurgen op zijn schouder. Jurgen liet haar los en gaf haar een zacht duwtje in de richting van de dikke man.

Die pakte haar stevig vast en schuifelde met haar over de dansvloer.

Karin kon haar blik niet van hen afhouden. Wat moest ze met zo'n oude, dikke vent. Even ontmoetten haar ogen die van Debbie. Debbies ogen leken leeg, alsof ze niets voelde, niets zag.

Opeens maakte zich een verlamdend gevoel van haar meester. Dat kon niet waar zijn. Dat kón niet.

‘Wil je dansen?’ De man met de rode das raakte haar schouder aan.

Verward schudde Karin haar hoofd.

‘Hiernaast is het rustig. Kunnen we ongestoord, eh, praten.’

In Karins hoofd rinkelden opeens de alarmbellen. ‘Ik, ik blijf liever hier.’

De ogen van de man vernauwden zich. ‘Je begrijpt het niet. Ik heb met alle meiden die voor mij gaan werken eerst een onderhoud onder vier ogen.’

Karin pakte haar glas en knelde haar vingers eromheen. Dit gebeurde niet echt.

‘Ik moet weg.’ Ze wachtte niet op een reactie, maar gleed van haar kruk en maakte zich uit de voeten.

26.

‘Wat doe je nou?’ Joey kwam haar meteen achterna en trok haar mee naar een rustig hoekje. Hij greep haar bij haar bovenarmen. ‘Je verpest het.’

De tranen stroomden over haar wangen. ‘Hou op, hou op,’ gilde ze. ‘Ik wil weg!’ Ze rukte zich los en zakte op de grond. Ze sloeg haar armen om haar benen en verborg haar gezicht tegen haar knieën.

Joey ging naast haar zitten. ‘Sorry, sorry, ik bedoelde het niet zo.’ Hij probeerde het haar uit haar gezicht weg te strijken, maar ze draaide wild haar hoofd af.

‘Wat is er nu precies gebeurd?’ Hij trok haar tegen zich aan.

‘Dat weet je best.’

Joey zweeg.

‘Liefje,’ zei hij na een tijdje, ‘voor mij is het ook belangrijk om deze opdracht te krijgen. Als ik voor deze opdrachtgever mag werken, dan stromen de opdrachten straks binnen.’

‘Ik kan het niet.’ Karins lippen trilden.

‘Dan houd je niet genoeg van me.’

‘Wel waar.’ Een traan gleed langs haar neus omlaag en bleef in haar rechtermondhoek liggen. Ze likte hem weg. ‘Wel waar.’

‘Bewijs het. Al die mooie dingen die je van me gehad hebt en

nu ik iets van jou vraag, laat je me stikken.'

'Maar ik kan niet met die man...'

'Je kunt het wel, maar je wilt het niet.'

'Maar ik ken hem helemaal niet. Hij is een vreemde.'

'Je hebt niets voor mij over. Wie heeft je ontdekt? Wie heeft er gratis en voor niks foto's van je gemaakt? Wie heeft je al die dingen gegeven?' Joey's stem klonk nu hard en streng.

Karin snoof. De tranen begonnen weer te stromen.

Joey zuchtte. 'Huil maar even uit. Ik begrijp wel dat je het moeilijk vindt.' Hij wreef haar oorlelletje tussen zijn duim en wijsvinger. 'Ik wil het beste voor ons en dit is een hobbel die we nemen moeten. Je wilt mij toch wel een plezier doen?'

'Jawel, dat wel, maar...'

'Zo moeilijk is het echt niet. Je doet je ogen dicht en denkt aan mij.'

Karin beet op haar lip. Waarom kon ze niet doen, wat hij van haar vroeg? Nu dacht hij dat ze niet echt van hem hield. Misschien, als ze heel erg haar best deed...

'Meisje, meisje, wat een probleem maak jij.' Hij streek haar haar voor de tweede keer uit haar gezicht en dit keer liet ze het toe.

'Een keertje maar en we zijn binnen. Het mes snijdt aan twee kanten. Jij je opdracht en ik de mijne. Zo werkt dat nu eenmaal in de modellenwereld. Nou?' Met zijn duim wreef hij zachtjes de tranen van haar wangen. 'Ik houd van je.'

‘Ik toch ook van jou.’ Karin voelde haar stem trillen.

‘Bewijs het dan.’

Karin bleef heel stil zitten. Zou ze het kunnen? Zomaar met zo’n vreemde man naar bed? Ze kokhalsde bijna bij het idee alleen. Maar daarna zou het weer goed tussen hen zijn. Dan werd Joey dankzij haar een beroemd fotograaf. Dan zou hij dubbel zoveel van haar houden.

‘Waar denk je aan, Kaar?’ fluisterde zijn stem in haar hals.

‘Debbie?’

‘Wat is er met Debbie?’

‘Waarom is zij dan met die dikke man?’

‘Dat is een heel ander verhaal. Zij en Jurgen zijn aan het sparen voor een super de luxe vakantie op Ibiza. Daarom doet Debbie dit af en toe.’

‘Dat wil ik niet,’ zei Karin meteen.

‘Ik ook niet,’ zei Joey. ‘Dat is absoluut mijn stijl niet. Maarreh, even voor de duidelijkheid, Debbie wil dit zelf hoor.’

‘Echt?’ Ongelovig keek ze Joey aan.

‘Je denkt toch zeker niet dat we haar dwingen?’

‘We?’ zei Karin langzaam.

‘Ik bedoel natuurlijk Jurgen,’ zei Joey haastig. ‘Debbie wil het echt zelf.’ Karin dacht aan Debbies gezicht daarstraks en huiverde.

Joey kneedde zachtjes haar nek. ‘Oké liefje, vergeet het

maar.’ Zijn stem was zacht en verslagen. ‘Ik kom er zo ook wel, misschien.’

Karin bleef heel stil zitten. Het hoefde niet. Joey respecteerte het dat ze niet wilde. Ze zou zich opgelucht moeten voelen, maar dat deed ze niet. Ze voelde zich schuldig. Joey had zoveel voor haar gedaan, dat was waar, en nu liet zij hem in de steek.

‘Dus als je deze opdracht krijgt, ben je binnen?’

‘Absoluut en ik niet alleen, jij ook.’

‘Ik doe het, één keer en nooit weer.’

‘Natuurlijk.’ Joey sprong op en trok haar overeind. Hij zoende haar. ‘Je zult zien dat het meevalt. Echt.’

‘Toe nu maar.’ Nu ze ja gezegd had, wilde ze het ook maar zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Joey sloeg een arm om haar schouder en voerde haar zo mee, terug naar de man met de rode das.

Toen de man haar kuste, had ze het wel willen uitgillen van ellende. Ze gruwde van zijn drankadem en van zijn natte lippen op de hare.

‘Kleed je uit,’ hijgde hij, terwijl hij haar losliet. Hij maakte zijn rode das los en knoopte zijn overhemd open.

Karin zag dat zijn borst zwart behaard was. De man trok zijn broek uit en ging op het bed liggen. Hij sloeg het dekbed over zich heen. ‘Nu jij.’

Met trillende handen trok Karin haar shirt uit. Ze voelde hoe

zijn ogen over haar blote buik naar haar bh gleden.

‘Toe maar, verder.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Je bent mooi.’ Karin prutste aan het slotje van haar bh-bandje, maar kreeg het niet los.

‘Kom maar hier.’ De man richtte zich een eindje op.

Schoorvoetend bewoog Karin zich in de richting van het bed. Alles in haar verzetten zich.

De man greep haar bij haar pols en trok haar naast zich. Zijn hand pakte een van haar borsten. Zijn vingers gingen onder haar bh. Zijn gezicht boog zich over het hare. Weer rook ze de drankadem en ze voelde zich misselijker dan misselijk worden.

‘Nee, nee, ik wil niet!’ Karin liet zich van het bed op de grond rollen.

Met een vloek sprong de man van het bed, tilde haar omhoog en smiet haar terug op het bed.

Karin begon te gillen, lang en doordringend.

‘Houd je kop.’ Hij legde zijn bezwete hand op haar mond. Karin beet zo hard ze kon in de stinkende hand.

De man vloekte opnieuw en trok zijn hand terug.

‘Lelijke kat! Ik bloed!’ Hij liep naar de wastafel om zijn hand af te spoelen.

Karin maakte van de gelegenheid gebruik om haar shirtje weer aan te trekken. Ze schoot naar de deur en draaide met trillende vingers de sleutel om.

27.

Eenmaal buiten, boog ze zich naar voren en gaf over. Hijgend kwam ze weer overeind en duwde haar hand tegen haar maag die pijnlijk samenkromp. Ze ademde diep de koele avondlucht in. Ze haatte de man, ze haatte Joey, dat hij haar dit had aangedaan en ze haatte zichzelf dat ze zich dit had laten aandoen.

Ze wilde hier weg en wel zo gauw mogelijk.

Op dat moment kwam Joey aangestormd.

Zijn ogen stonden strak in een spierwit gezicht en zijn mond was een smalle, rechte streep. 'Dus dit is je dank voor alles wat ik voor je heb gedaan.' Zijn stem was zacht en snijdend. 'Hier zul je spijt van krijgen.'

Karin maakte het kettinkje om haar hals en het armbandje met de glinsterende hartjes los.

'Het is uit.' Ze liet ze uit haar hand op de grond glijden. Haar hart bonkte in haar keel.

Joey maakte zich breed.

'Laat me erdoor.' Karin hoorde hoe schriel haar stem klonk.

'Geen meisje maakt het met mij uit,' zei hij langzaam. Hij hief zijn arm en voor ze het wist had ze een harde slag in haar gezicht te pakken. Uit haar neus druppelde bloed op de grond. Bijna verbaasd keek ze ernaar. Ze voelde zich vreemd rustig

worden, alsof met die slag al haar angst was weggeslagen.
‘Wat heb ik gedaan? Ik wilde niet...’ Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

Zonder iets te voelen keek ze naar hem: ‘Laat me er langs.’
‘Het spijt me zo. Ik houd van je. Echt waar.’ Hij stak zijn hand naar haar uit.

‘Blijf van me af.’

‘Laat me je thuisbrengen.’

‘Nee.’

‘We hebben het samen toch goed gehad? Plezier gemaakt.
Hoe kun je dat vergeten? Geef me nog één kans.’

Karin keek hem aan.

Zijn gezicht stond verslagen.

Karin voelde zich week worden.

‘Ik wil naar huis,’ zei ze haar tranen inslikkend.

‘Goed. Ik begrijp dat je tijd nodig hebt. Ik zal een taxi voor je bellen.’

Toen de taxi voor haar huis stopte, was het al over enen. Het licht in de huiskamer brandde. Op het moment dat Karin uitstapte, zwaaide de voordeur al open. ‘Waar kom jij in vredesnaam vandaan?’

Toen ze haar moeder zag, begon ze hard te huilen.

Ze lag naast Ank in het grote bed. Het klokje van de wekkerradio gaf inmiddels al zes uur aan.

Haar moeder had wel tien keer geïnformeerd of ze al sliep en was ten slotte zelf in slaap gevallen.

Nadat ze het hele verhaal had gehoord, had ze gezegd dat dit een zaak was voor de politie, ook omdat Debbie daar nog was en ze had direct gebeld. De politie was gekomen en ze had het verhaal moeten vertellen.

De politie had gezegd dat ze er nog eens goed over moest nadenken of ze wel aangifte wilde doen.

‘Hij heeft haar een bloedneus geslagen,’ had Ank verontwaardigd gezegd. ‘En hij heeft haar willen aanzetten tot prostitutie.’

De agent had begripvol geknikt. ‘Natuurlijk bent u boos en ziet die vent het liefst achter slot en grendel verdwijnen. Maar het is haar woord tegen het zijne. Je moet verrekke sterk in je schoenen staan om een rechtszaak te overleven. Je zult je verhaal steeds opnieuw moeten vertellen en sommige mensen zullen je niet geloven. De advocaat van de dader zal proberen te bewijzen dat je het allemaal zelf gewild hebt en dat hij je helemaal niet gedwongen heeft. Hij zal zeggen dat het allemaal je eigen schuld is en dat je ook eerder weg had kunnen lopen.’

‘Moet ze dan geen aangifte doen?’ had haar moeder gevraagd.

‘Dan komt die schoft er makkelijk vanaf.’

‘Dat zeg ik niet,’ had de agent gezegd. ‘Ik zeg alleen dat ze er heel goed over moet nadenken.’

Toen waren ze weggegaan om kijkje te gaan nemen in Club Privé.

Karin draaide zich onrustig om. Joey zou woedend zijn. En wás het wel zo erg allemaal? Eigenlijk was er niks gebeurd. Niet echt tenminste.

Ze wist het opeens niet meer zeker. Haar moeder wist het wel, die was razend geweest. Dat is geen liefde had ze gezegd, als je vriend je vraagt om met een ander naar bed te gaan omdat hij op die manier een opdracht binnenkrijgt.

Maar Joey had het toch ook voor haar gedaan?

Ze dacht aan de man met de rode das en rilde. De misselijkheid kwam terug. Ze pakte een pepermuntje uit de rol die haar moeder altijd bij haar bed had liggen en zoog erop.

Nee, met Joey was het voorbij. Toch? Ze zag zijn schuldbewuste gezicht na die klap. Hij had echt spijt gehad. Misschien kon het dan toch nog goedkomen?

En met die gedachte viel ze uitgeput in slaap.

28.

De volgende morgen werd ze wakker van de telefoon. Slaapdronken krabbelde ze overeind en keek om zich heen. Meteen herinnerde ze zich alles weer. Ze zag dat het elf uur was. Het bed naast het hare was leeg. Ze pakte de hoorn en hoorde dat Ank beneden hetzelfde deed.

Het was Jolien.

‘Ik heb de foon,’ schreeuwde ze naar haar moeder.

Aan de klik hoorde ze dat haar moeder weer neerlegde.

‘Weet je dat er een foto van jou op school rondgaat?’ viel Jolien met de deur in huis.

‘Foto?’ Karin klemde haar hand zo hard om de hoorn dat het pijn deed in haar knokkels.

‘Wat voor foto?’ vroeg ze schor, hoewel ze het antwoord al wist. Ontzet sloot ze haar ogen.

‘Een foto waar je op staat met alleen een string aan. En er staat een website bij voor meer informatie.’

Karin kreunde.

‘Wist je het niet?’ Joliens stem klonk bezorgd.

‘Nee natuurlijk niet,’ antwoordde ze snauwerig. ‘Wat denk je wel!’

‘Iemand heeft ’m gekopieerd zodat er in elke klas minstens een is. De leraren nemen ze steeds in beslag, maar dat is

onbegonnen werk. Iedereen heeft het erover.'

Debbie, dit moet Debbie gedaan hebben, schoot het door haar heen. 'Is Debbie op school?' vroeg ze.

'Ja, met een oog van hier tot Tokyo. Ze zegt dat ze gisteren van de trap is gevallen.'

Van de trap gevallen. Karin geloofde er geen woord van. Ze dacht aan gisteravond. Dit was het werk van Jurgen en Joey.

'Waarom heb je je in vredesnaam zo laten fotograferen?' vroeg Jolien nuchter. 'Dat doe je toch niet?'

'Nee,' zei ze stil.

'Karin, dit is wel echt vet klote voor je.'

'Ja.' Ze dacht aan haar klasgenoten. Wat zouden ze roddelen en haar belachelijk maken.

'Wil je erover praten? Dan ga ik niet naar Engels en kom naar je toe.'

'Nee, dat hoeft niet.'

Er viel een stilte.

'Ben je er nog?' vroeg Jolien na een tijdje.

'Ja.'

'Kom je morgen weer op school?'

'Hoe kan dat nou?' Karin voelde een pijnlijke knoop in haar buik bij de gedachte dat ze haar klasgenoten en de leraren onder ogen zou moeten komen.

'Shit, de bel. Wiskunde. Ik spreek je later.'

'Ja, oké, doi.' Karin legde de telefoon neer en trok het

dekbed helemaal over haar hoofd.

Mama. Mama, wat moet ik nou? Ik kan niet meer naar school. Nooit meer. Ze gooide zich op haar buik voorover op het bed en beukte met haar vuisten in het kussen, terwijl de tranen stroomden.

‘Karin, wat is er gebeurd?’ Anks stem klonk bezorgd. Ze trok zachtjes het dekbed een stukje naar beneden. ‘Lieverd, wat is er aan de hand?’

Karin kwam overeind en veegde langs haar ogen. Dit kon ze niet vertellen. Of toch wel? Ze keek naar het vertrouwde gezicht van haar moeder.

‘Ik heb een ontbijtje voor je gemaakt.’ Ank ging op de rand van het bed zitten.

‘Ik hoef niets.’

‘Je zult zien dat je ervan opknapt.’

Karin pakte de mok koffie.

‘Mam?’

‘Ja?’

Karin slikte. ‘Er gaat een foto van mij rond op school.’

‘Wat voor foto?’

‘Een foto waar ik bloot opsta.’

‘Bloot? Hoe bloot?’

‘Met alleen een string aan. Joey zei dat dat erbij hoorde. Dat ik anders geen opdrachten zou krijgen.’

‘Die schoft,’ siste haar moeder tussen haar tanden.

‘Maar hij was ook lief.’

‘Lief? Karin alsjeblieft zeg.’

‘Jawel,’ begon Karin, ‘hij...’

De voordeurbel deed haar verstijven van schrik. Joey? Ze kwam overeind en liep naar het raam. Beneden stond Debbie. Karin wreef langs haar ogen die pijnlijk brandden van alle zoute tranen en draaide zich om naar haar moeder. ‘Debbie staat voor de deur.’

‘Wil je haar wel zien?’ vroeg haar moeder.

‘Ja.’ Langzaam trok Karin Anks peignoir aan.

‘Als je me nodig hebt, ik ben op zolder de was aan het ophangen.’ Ank legde even haar hand op Karins schouder en gaf een bemoedigend klopje.

29.

De brievenbus klepperde. ‘Karin, doe open alsjeblieft. Ik wil je iets zeggen. Alsjeblieft, doe nou open. Toe nou.’

Karin hoorde dat Debbie huilde.

Beneden gekomen aarzelde ze nog even. Misschien was het wel een valstrik en sprong Joey zo te voorschijn.

‘Ben je alleen?’

‘Jahaa,’ huilde Debbie.

Karin deed de deur open en Debbie rolde naar binnen. Ze zag er meelijwekkend uit met haar blauwe oog in haar behuilde gezicht.

Ze sloeg haar armen stijf om Karin heen. ‘Het spijt me zo,’ huilde ze, ‘dat van die foto op school wilde ik niet.’

Karin stond als verdoofd met de huilende Debbie tegen zich aan.

‘Hoe kón je?’

‘Jurgen en Joey zeiden steeds wat ik moest doen. Zij wilden dat ik een meisje meebracht. Ik wilde niet, maar ze drongen steeds meer aan. Jij was nieuw en, en, nou ja, je lag niet goed in de klas. Dat soort meisjes willen ze, snap je?’

Langzaam drong het tot Karin door. Ze duwde Debbie van zich af. ‘Jij wist van het begin af aan wat ze van plan waren?’ vroeg ze ongelovig.

‘Niet precies,’ huilde Debbie. ‘Ik dacht eerst dat het voor jou alleen om foto’s ging. Ik dacht: als ze niet wil, dan doet ze het gewoon niet. Jurgen en Joey wilden steeds meisjes. Schoolmeisjes. Jonge meisjes zonder ervaring. Ze lijmen ze met mooie praatjes over een beroemd fotomodel worden, maar ze willen naaktfoto’s en –video’s maken. Dat gebeurde mij ook. Nou ja, dát vond ik niet zo erg. Wel spannend eigenlijk. En ik verdiende er best wat mee. Maar later was Joey woedend dat jij zo moeilijk deed. En toen moest ik terugverdienen wat hij bij jou misliep.’ Debbie wreef over haar mond. ‘Maar dat wilde Jurgen weer niet. Het geld dat ik verdienen is voor hem.’

Karin slikte en dacht aan wat ze gisteravond gezien had. Die dikke man, de lege blik van Debbie...

Debbie ging verder. ‘Joey was woedend dat het mislukt was met die man met die rode das. Die vent wil altijd meisjes die nog nauwelijks ervaring hebben en daar betaalt ie dik voor.’

‘Dus, dus,’ langzaam drong het tot Karin door, ‘Joey heeft gelogen. Die rode das was helemaal geen opdrachtgever.’

‘Nee. Gewoon een klant die goed betaalt. Joey was zo boos dat je niet wilde. En later op de avond deed de politie een inval. Jurgen zag ze komen en waarschuwde ons en we konden nog net op tijd weggkomen. Joey begreep meteen dat dat jouw werk was.’

‘Mijn moeder,’ zei Karin automatisch.

‘Toen voelde Joey dat ie je echt kwijt was. Hij bedacht dat je straf verdiende. Ik moest die ene foto op school verspreiden.’ Ze begon weer te huilen.

Karin keek naar haar met een mengeling van medelijden en afgrijzen. Ze dacht niet meer aan de foto, maar aan datgene wat Joey van haar had willen maken en wat Debbie dus al was.

‘Hoe kon jij met die vieze kerels naar bed gaan? Hoe kon je?’ Debbie veegde met de muis van haar hand langs haar neus en snoof. ‘Je drinkt een glaasje en je slikt een pilletje en dan gaat het meestal wel.’

‘En dat doe je voor een vakantie?’

‘Je denkt toch niet dat ik gek ben. Voor een vakantie, ik kijk wel mooi uit. Nee, Jurgen en ik werken aan onze toekomst. Over een paar jaar gaan we samen ergens een villa kopen. Dan hoef ik nooit meer te werken.’

Karin staarde Debbie stomverbaasd aan. Was ze nou echt zo onnozel of deed ze alsof. ‘Dat geloof je toch niet echt?’

‘Wat weet jij ervan?’ Debbie's stem werd hoog en gillend. ‘Helemaal niks. Jurgen is de liefste. Hij zou zoiets van zo'n foto nooit verzinnen, hoor! Hij zou mij nooit zo voor schut zetten. Hij heeft Joey ook nog geprobeerd ervan te overtuigen dat het geen goed idee was om jou zo terug te pakken, hoor! Ik houd van hem, als je dat maar weet. En ik ga van school.’

‘Van school?’

‘Ja, van school. Jurgen wil een film maken met mij in de hoofdrol.’

Het leek Karin alsof Debbie haar een spiegel voorhield, een spiegel die onbarmhartig het kille gevaar liet zien waaraan zijzelf ternauwernood ontsnapt was. ‘Je bent gek.’

‘Helemaal niet. Over een paar jaar kopen wij onze eigen villa.’

‘En dat oog dan? Wie heeft dat gedaan?’

‘Dat deed Joey, toen ik die foto’s eerst niet wilde verspreiden.’

‘Debbie, luister.’

Maar Debbie draaide zich om. ‘Ik luister niet meer naar je.’ Ze rukte de voordeur open en vloog naar buiten.

Karin pakte haar mobiel. Met een razende vaart schoten haar vingers over de toetsen.

Ik wil je nooit meer zien.

Karin

Ze staaarde naar het display van haar mobiel, zocht Joey’s telefoonnummer en drukte op verzenden.

Daarna ging ze naar haar kamer, zocht alle spulletjes die ze van hem had gekregen bij elkaar en stopte ze in een plastic tas. Die zou ze zo meteen als ze gedoucht had op het postkantoor gaan verzenden.

‘Karin?’ Ank stond in de deuropening. ‘Wat doe je?’

‘Ik ga Joey’s cadeaus terugsturen. Ik haat hem.’

30.

Op het moment dat ze de voordeur achter zich dichttrok, zag ze Taco de straat in fietsen. Hij stopte voor haar huis.

‘Hoi.’ Taco keek haar onderzoekend aan. ‘Hoe gaat-ie?’ vroeg hij een beetje stuntelig.

‘Wat denk je?’ vroeg Karin kattig.

‘Sorry. Stomme vraag van me.’

‘Nogal ja.’

‘Heb je de foto al gezien?’ vroeg Taco.

‘Ik was er toevallig bij toen die gemaakt werd. Ben je gekomen om me dat te vragen?’

Karin zag dat Taco rood werd en opeens schaamde ze zich. Hier was iemand die aardig tegen haar deed en zij bekte hem af.

‘Ik ga naar het postkantoor.’

‘Zal ik je brengen?’

‘Goed.’

‘Spring maar achterop.’

Karin nam een aanloopje en sprong op de bagagedrager. Ze moest ineens denken aan die keer dat ze zo met Joey gefietst had. Niet aan denken nu. Haar vingers klauwden in de plastic tas.

‘Ik vind het ontzettend lullig voor je wat er gebeurd is.’

‘Ja.’

‘Zeker een van die kerels in die witte auto die jou en Debbie vaak kwamen halen?’

‘Ja.’

Bij het postkantoor stopten ze.

‘Zal ik je zo weer thuis brengen?’

‘Goed. Ik moet deze spullen versturen.’ Ze hield de plastic tas een stukje omhoog.

Binnen vouwde ze een kartonnen doosje in elkaar en legde de spullen daarin. Ze plakte de doos dicht, schreef Joey’s adres erop, betaalde de drie euro portokosten en zag tot haar opluchting het pakje in een grote stoffen zak verdwijnen.

Zo, dat was ze tenminste kwijt. Ze wilde niets meer hebben, wat haar nog aan Joey herinnerde. Ze haatte hem.

Maar waarom deed het dan zo’n pijn om te bedenken dat het nu definitief uit was? Dat ze hem nooit meer zou zien?

‘Karin? Ga je mee?’ Taco sloeg een beetje schuchter zijn arm om haar heen en zo liepen ze naar buiten.

31.

Karin was bezig een doos shampoo uit te pakken. Ze zette de flessen in nette rijen in de stelling.

Overdag werken en 's avonds naar school, zo zag haar leven er sinds een jaar uit en het beviel haar prima. Hier in de drogisterij had ze leuke collega's en haar medestudenten op de avondschool waren aardig.

Na een heerlijke vakantie afgelopen zomer in Toscane samen met Ank en Cees was ze in september aan het eindexamenjaar begonnen.

Karin maakte een plat pakketje van de lege doos. Nog een uurtje, dan was ze vrij. Echt vrij, want het was zaterdag en dan was er 's avonds geen school. Taco zou haar komen halen om naar de film te gaan.

Taco. Het had lang geduurd voor ze uiteindelijk verkering kregen, maar hij was een echte aanhouder en hij had tenslotte gewonnen.

Er kwam een meisje binnen. Karin herkende haar meteen ondanks de andere haarkleur. Het meisje liep naar de make-up afdeling om daar verschillende kleuren lippenstift op haar hand uit te testen.

Karins ogen vlogen over de bekende gestalte. De deur naar toen, die ze altijd stevig gesloten probeerde te houden,

kierde open.

Opeens keek het meisje op alsof ze voelde dat er naar haar gekeken werd. Even leek het erop of ze weg zou lopen, maar ze bleef toch staan.

‘Hoi.’ Karin liep naar haar toe. ‘Hoe gaat het?’

‘Wel goed.’

Karin zag de donkere kringen in het gezicht.

‘En jij? Werk je nu hier?’ Het meisje knipperde nerveus met haar ogen.

Karin knikte.

‘Ben je ook niet teruggegaan naar school?’ vroeg het meisje.

‘Nee.’

‘O.’

Karin zocht naar iets om te zeggen. ‘Ben je nog steeds met, met Jurgen?’

‘Ja.’ Het klonk uitdagend. ‘Kan het je iets schelen?’

Karin legde een moment haar hand op Debbies arm.

‘Natuurlijk kan me dat schelen.’

Debbie draaide de lippenstift die ze in haar hand had weer vast.

Karin zag dat er opeens tranen in haar ogen stonden. ‘Gaat het niet goed?’

Debbie schokschouderde. ‘Ik woon nu bij Jurgen in.’

‘Mocht dat van je ouders?’

‘Het interesseert hen gewoon niet. Ze zijn blij dat ik het huis

uit ben.'

Karin dacht eraan hoe het moest zijn om zulke ouders te hebben en om dan bij iemand als Jurgen te wonen.

'Debbie, als je het niet meer volhoudt, mag je altijd naar mij komen. Je kunt bij mij logeren.'

'Mag dat van je moeder?'

'Ja.'

Debbie veegde langs haar ogen. 'Misschien doe ik het wel.'

'Waarom zou je het niet doen?'

'Ik houd van Jurgen. Hij is de enige die lief voor me is, soms.'

'Hij is niet goed voor je.'

'Nee.' Debbie veegde opnieuw langs haar ogen. 'Maar als ik wegga heb ik niemand meer.'

'Je hebt mij.'

'Waarom ben je zo aardig voor mij, Karin. Ik heb je erin geluisd, toen.'

'Omdat je moest.'

Debbie speelde met de lippenstift die ze nog steeds in haar hand hield. 'Ja, dat is waar. Weet je, ik denk er steeds vaker over om weg te gaan. Ik weet nu dat Jurgen meer meisjes heeft.'

'Hij gebruikt je.'

'Ja, maar ik houd van hem. Denk jij nooit meer aan Joey?'

'Daar wil ik niet over praten,' zei Karin strak.

‘Weet je dat hij in voorarrest zit?’

‘Nee. Hoe dan?’ Karin vroeg het ondanks zichzelf. Ze had het afgelopen jaar geprobeerd elke gedachte aan Joey te vermijden. Ze haatte hem om wat hij haar had aangedaan, maar tegelijkertijd voelde ze ook nog de roes van die heftige verliefdheid. En als ze daaraan dacht, dan klampte de schaamte zich aan haar vast. Dat was ook de reden geweest dat ze uiteindelijk geen aanklacht ingediend had.

‘Direct nadat hij jou kwijt was, heeft hij een meisje zo mishandeld, dat ze opgenomen moest worden.’ onderbrak Debbie haar gedachten.

‘Wat erg,’ zei Karin stil.

Debbie knikte. ‘En toen hing hij.’

Even wisten ze geen van beiden iets te zeggen.

‘Hé,’ Karin pakte Debbie bij haar schouder en schudde haar even zachtjes door elkaar. ‘Ik hoop heel erg dat je binnenkort komt.’

‘Het is fijn om een adres te hebben.’ Debbie sloeg haar armen om Karin heen en gaf haar een zoen op haar wang. Daarna zette ze de lippenstift terug, draaide zich om en liep de winkel uit.

Karin keek haar net zo lang na totdat ze haar niet meer zag. Toen zuchtte ze een keer heel diep.

Joey zat vast. Het afgelopen jaar had het aan haar geknaagd dat ze geen aangifte had gedaan. Dan had ze gedacht aan die

andere meisjes die nu misschien slachtoffer waren. Maar ondanks dat had ze het niet gekund.

Maar nu was daar dat meisje dat door hem het ziekenhuis was in geslagen. Dát had haar ook kunnen overkomen.

En opeens wist ze wat ze moest doen. Voor dat meisje én voor zichzelf. Ze zou aangifte doen, zo snel mogelijk. Het zou vervelend en moeilijk zijn, maar ze moest het doen. Pas dan kon ze echt een streep onder die tijd met Joey zetten.

Toen Karin om vijf uur naar buiten kwam, stond Taco op haar te wachten. Ze zoende hem uitbundig, lachte, pakte zijn hand en zwierde om hem heen.

‘Wat ben je vrolijk!’ zei Taco een beetje verbaasd. ‘Zo vrolijk zie ik je bijna nooit.’ Hij sloeg zijn arm om haar schouder.

Karin legde haar arm om zijn middel en begon te vertellen, terwijl ze samen de straat uit liepen.